

Mag ik ook eens iets zeggen?

(foto Karel De Weerd)

Kultuurraad en zijn toekomst Wij zijn samen onderweg

Deze week lichte Kultuurraad op een informatievergadering zijn voorstel tot herstructurering toe. Dat stelt een splitsing voor van de vzw Kultuurraad-Stuc. Dit zou volgens Kultuurraad een oplossing kunnen zijn voor een aantal nijpende problemen.

In 1967 riep de Leuvense studentenbeweging een cultureel orgaan in het leven: Kultuurraad. Deze organisatie zette culturele activiteiten voor het Leuvense studentenpubliek op touw. Een zeer divers allegaartje was dat in het begin, met zowel kantklossen als klassieke muziek en theater. Eind jaren '70 wilde men zich duidelijker profileren en ging men zich uitsluitend concentreren op film, video, theater en dans. Zo ontstond het Stuc, het 'kunstencentrum' zoals we het nu kennen. Men richtte een vzw op, de vzw Kultuurraad-Stuc. Kultuurraad bleef de organisator annex beheerder van het Stuc. De Algemene Vergadering van het Stuc (het hoogste beslissingsorgaan) bestaat namelijk uitsluitend uit studenten: de studenten die via de verschillende kringen afgevaardigd worden naar Kultuurraad. En ook in de Raad van Beheer behouden de studenten nog steeds een meerderheid.

Ja-woord

Toch is niet iedereen tevreden met deze situatie. En men kan zich terecht een aantal vragen stellen. Zo is het de taak van Kultuurraad zich in te zetten voor de democratisering van de cultuur. Gedeeltelijk zijn op dit vlak resultaten geboekt. Zo kunnen studenten aan zeer democratische prijzen in het Stuc terecht. Terwijl in steden als Antwerpen en Brussel voor een avondje theater al gauw 400 of 500 frank betaald moet worden geeft men in het Stuc hoogstens 300 frank uit. Daarnaast brengt het Stuc een waardevolle aanvulling op de programma van instellingen als het Cultureel Centrum of de commerciële bioscopen. Men tracht dus minder bekende cultuur bij het studentenpubliek te brengen.

Maar er zijn zeker nog leemtes in deze 'demokratisering'. Zo is het Stuc uitgegroeid tot een professioneel kunstencentrum waarin de programma's gebeurd door niet-studenten. Het echte 'studenten-die-zelf-iets-op-touw-zetten' is hier dus stilaan verdwenen. Ook Kultuurraad ervaart dit als een probleem. De studenten voelen zich niet zo betrokken omdat zij slechts vergaderen over de algemene lijnen, maar niet bij de concrete wer-

king betrokken zijn. Kultuurraad wil dit graag opvangen door naast de Stuc-werking zelf projecten te organiseren, zoals Ithaka, die voor een groot deel door en met studenten zouden moeten gebeuren.

Een tweede leemte is de beperkte invalshoek van het Stuc: de hedendaagse dans, theater, film en video, die zeker niet door alle studenten geapprecieerd worden. Daarom wil Kultuurraad graag de meer studentgerichte pijler uitbouwen. Zij bedoelen hiermee niet 'studentikoos' of 'kommercieel'. "De bedoeling van Kultuurraad kan niet zijn het voor de hand liggende te programmeren. Kultuurraad moet datgene naar Leuven en het studentenpubliek brengen wat normaal niet aan bod komt", aldus de nota van Kultuurraad. Zo willen zij kunsttakken die het Stuc niet programmeert — zoals muziek of beeldende kunsten — een plaats geven.

Ook het Stuc heeft problemen met de huidige situatie. Als professioneel kunstencentrum hebben zij behoefte aan een competent en continu beheer. De studenten in de Algemene Vergadering en de Raad van Beheer wisselen echter jaarlijks. Bijgevolg is het voor hen bijna onmogelijk de noodzakelijke dossierkennis op te bouwen die in deze complexe materie toch wel onmisbaar is. Ook de partners waarmee het Stuc samenwerkt (bijvoorbeeld de sponsoren uit de bedrijfswereld) willen een zekere garantie naar de toekomst toe. Zo moet het Stuc dringend investeren in nieuwe infrastructuur. Sinds 1987 wordt al naar een oplossing gezocht, maar de steeds wisselende Raad van Beheer slaagt er niet in een dossier op te stellen en door te voeren.

Kultuurraad heeft nu dus een voorstel klaar dat een splitsing van de vzw Kultuurraad-Stuc voorstelt. Het Stuc zou een aparte vzw worden met een beheerraad waarin een minderheid van studenten zetelt (1/3). Op die manier zouden studenten toch betrokken blijven bij de werking. Ook zouden beide organisaties van dezelfde infrastructuur blijven gebruik maken en waar mogelijk samen activiteiten organiseren. Dat die goede samenwerking belangrijk is tonen ons de voorbeelden van Acco en Al-

ma. Begonnen als echte studenteninitiatieven, zijn zij uitgegroeid tot professionele bedrijven waarin de relaties tussen beheerders en studenten vertroebeld zijn. Het blijkt moeilijk voor de studenten interesse te blijven opbrengen voor het medebeheer, aangezien met hun inbreng vaak weinig rekening wordt gehouden. Een minderheid van stemmen levert weinig op als de andere beheerders één blok gaan vormen. Het lijkt dus belangrijk voldoende garanties in te bouwen zodat het Stuc niet dezelfde weg opgaat, en de vraag blijft of dit mogelijk is.

Eigenheid

Daar Kultuurraad niet meer de eindverantwoordelijkheid zal hebben voor het Stuc verandert er ook wat in de financiering. Het Stuc zal geen aanspraak meer kunnen maken op de subsidies van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie die zij via Kultuurraad toegewezen kreeg. Ondanks het feit dat het Stuc dit jaar een vaste subsidie kreeg van de Vlaamse Gemeenschap is zij niet in staat hiermee alleen haar werking te bestendigen. Er is dus meer nodig. Daarom zal dit voorstel alleen kunnen uitgevoerd worden als het Stuc via andere kanalen toelagen krijgt. De universitaire overheid en de bedrijfswereld zijn hier mogelijke partners. Het is echter niet uitgesloten dat de universiteit enkel wil subsidiëren op voorwaarde dat Loko zich met een lagere subsidie tevreden stelt. Op die manier zou Loko er niet veel bij winnen: zij zou haar subsidies kwijttraken aan een instelling die zij niet beheert.

Wat Kultuurraad echter uiteindelijk beoogt is dat men door die splitsing een eigen werking kan uitbouwen. De subsidies (of een deel ervan) die voordien bijna helemaal opgeslorpt werden door het Stuc zouden nu door Kultuurraad kunnen gebruikt worden. De tijd en moeite die gestopt worden in het beheer van het Stuc kan voor een groot deel voor een nieuwe werking aangewend worden.

Kultuurraad zelf heeft in ieder geval al zijn ja-woord voor deze herstructurering gegeven. Het laatste woord ligt echter bij de Open Algemene Vergadering (OAV) van de studentenbeweging. Voorlopig gaat Kultuurraad in ieder geval op zoek naar de praktische uitwerking van zijn voorstel.

Karen De Pooter

Vergadering over subsidieproblemen De kringen doen het ludiek

Vorige week vrijdag kwamen de Leuvense kringafgevaardigden van de verschillende raden samen in een Open Algemene Vergadering (OAV) om te beslissen hoe gereageerd zal worden tegen de recente bemoeizucht van de academische overheid. Dat zal gebeuren met een ludieke actie, zo bleek. De rector krijgt een brief van formaat.

Twee weken geleden werd op de Raad voor Studentenvoorzieningen (RvS) gesteld dat de begroting van Studentenvoorzieningen onder voorbehoud door de Raad van Bestuur van de KU Leuven was goedgekeurd. Het 'knelpunt' was de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko). Meer in het bijzonder wenste men nog bijkomende informatie over een aantal punten, met name de representativiteit van Veto en de criteria die Loko hanteert bij de subsidiëring van vrije verenigingen (via de zogenaamde Financiële Controlecommissie, FKK).

Dat het probleem veeleer was dat er in Veto een aantal voor de KU Leuven vervelende artikels verschenen waren, kon u hier in de voorbije weken al lezen. Door op een dergelijke wijze de financiering van de studentenbeweging in het ongewisse te laten, wordt die laatste natuurlijk behoorlijk zwaar onder druk gezet om aan de grieven van — blijkbaar — in eerste instantie de rector teemoet te komen.

Om zijn vragen kracht bij te zetten, werd door de rector ondermeer geschermd met een brief van Ekonomika-preses Peter Vyncke. Het bestaand van zo'n brief werd echter door algemeen beheerder professor Tavernier met klem ontkend. Om na te gaan hoe men op deze inmengingen en het daarmee gepaard gaande leugentje-om-bestwil — de brief — diende te reageren, werd er dus vorige week een OAV belegd.

In eerste instantie leek de vergadering vooral een onderonsje van burelen van Kringraad en Sociale Raad. Brandpunt in de gesprekken was de vraag over het al dan niet gebruik maken van de tuchtprocedure, om het gedrag van de rector te laken. De meeste kringvertegenwoordigers zaten er echter nogal onwennig bij. Het idee dat men hierdoor van een mug een olifant maakt, was waarschijnlijk bij velen niet veraf. Ook klonken stemmen dat dit "te laag" was als reactie. Men kan zich echter ook afvragen of iedereen wel de ernst van de situatie beseft: uiteindelijk gaat het hier toch om een openlijke inmenging in de aangelegenheden van de studentenorganisatie, die als belangengroep haar vertegenwoordiging naar de academische overheid toe op een onafhankelijke wijze moet kunnen organiseren.

Discipline

Het kwam uiteindelijk zover dat Ekonomika en VRG ermee dreigden dat ze zich openlijk zouden distantiëren indien een tuchtprocedure zou ingezet worden. Dat zo iets getuigt van weinig democratisch fatsoen, hoeft geen betoog. Het was trouwens in dit geval niet eens nodig zich van dergelijke tactieken te bedienen, aangezien de kringen duidelijk niet veel voelden voor een dergelijke handelswijze. Uiteindelijk werd deze kwestie 'verdagend' door het aanvragen van kringstandpunten: de presidia moesten nu dus hierover oordelen. Tot een volgende OAV gebeurt in deze richting dus niets. Wel werd beslist dat men zou antwoorden "dat we genoeg verantwoordelijkheid hebben afgelegd en

dat de interne keuken verder niet moet uitgelegd worden."

Na die discussie bleek trouwens — na (laattijdige) raadpleging van de reglementen terzake — dat een tuchtprocedure ten aanzien van een lid van het zelfstandig academisch personeel alleen kan ingesteld worden door de rector zelf. Op de vergadering van Akademische Raad (AR) van deze week zal door de studentenvertegenwoordigers in elk geval uitleg gevraagd worden over de mogelijkheid van het instellen van een tuchtprocedure ten aanzien van de rector.

Elan

Toen hierna gevraagd werd of men nog verdere acties moest ondernemen was de stemming — wellicht nog met de gesprekken over de tuchtprocedure in het achterhoofd — aardig verdeeld. Hiervoor werd slechts een kleine meerderheid gevonden. Toen daarop werd voorgesteld een meer ludieke actie te organiseren, sloeg de stemming echter om. Voor een beetje *ambiance* zijn de studenten dus nog altijd te vinden. De eensgezindheid was op dat moment groot. Als allusie op de mysterieuze, verzonden brief van de rector werd geopteerd voor een reusachtige brief die deze week maandag om vier uur op het Begijnhof — waar op dat moment de vergadering van AR doorgaat — uitgespreid zal worden.

Kris Jacobs

Joegoslavië

3

Network Marketing 6-7
U denkt toch niet dat het volschrijven van de Veto financiële zoden aan de dijk zet. Nee, geen cent krijgen we voor deze wekelijkse slavenarbeid. Maar kijkt. Ineens staat de gang hier vol waterfitters, met bijbehorende folder die zegt dat dit betekent dat we nu rijk zijn.

Godsdienst

10

Krijsend en met de verantwoordelijk geteelde schoenmaat in de mond om het doorblijven van de tege te verhinderen, lopen oud-medewerkers al heel het weekend door de lokalen. Jaarelange strijd met de joernalistieke wapens tegen ker, staat en kapitaal en nog gaat een op drie studenten naar de mis. Na een korte bezinningsstonde met bijbeltekst hebben we de Here om bijstand gevraagd voor de verdwaalden.

Binnen 14 dagen in Veto:

De avonturen van

KWAKZALVER

EN

KNETTERGEK

Een fotostrip door NIX en ZEN

advertentie

De Wereld van Anne Frank presenteert

Anne Frank
Amsterdam 1942

Zlata Filipovic
Sarajevo 1993

DAGBOEK VAN EEN WILLEKEURIGE WEEK

8 schrijvers

Zlata Filipovic

Miep Gies

Kristien Kemmerchts

Marcel Möring

Jos Vandeloos

Erick Verpale

Hans Warren

Jan Wolkers

8 journalisten

Kris Borms

Walter De Boek

Lou De Clerck

Jos Huypens

Paul Jambers

Marc Reynebeau

Mark Schaeders

Frans Verleyen

SLOTEVENEMENT

Koningin Elisabethzaal Antwerpen
vrijdag 25 maart 1994 • 20u (deuren 19u30)

Inkom : 450 F VVK - 550 F Kassa • VVK : Koningin Elisabethzaal - Fnac - Theaterwinkel

Info : 02/502.64.01

Organisatie : CSC-Vormingswerk i.s.m. Behoud de Begeerte

Huurwaarborgen worden 'spontaan' terugbetaald Sociale Raad begint processen

Eind vorig jaar startte Sociale Raad een actie tegen kotbazen die huurwaarborgen van studenten ten onrechte achterhouden. Vorige week werd het eerste succes geboekt.

Olivier De Gryse huurde vorig jaar een kot op de Sint-Janbergsesteenweg 97. Hij betaalde hiervoor een waarborg van 5600 frank aan de toenmalige eigenaar, het Bijbelinstituut België. In de loop van het jaar werd het gebouw verkocht aan de heer Kourosh Javedani. Die nam niet alleen het gebouw, maar ook alle rechten en plichten ten opzichte van de toenmalige huurders over. Toen de huurovereenkomst van Olivier De Gryse afgelopen was beweerde Javedani echter dat hij van een waarborg niets afwist. Herhaalde aanmaningen aan zijn adres hadden slechts stilzwijgen tot gevolg. De heer Javedani was blijkbaar van de aardbodem verdwenen. Bemiddeling van de huisvestings-

dienst had ook geen gevolg. Daarom werd, in laatste instantie, Sociale Raad (Sora) ingeschakeld. Sora deed een laatste poging om het geld zonder tussenkomst van de rechter te recupereren, maar ook aan deze ingebrekestelling werd door Kourosh Javedani geen gevolg gegeven. Sora gaf dus de opdracht aan zijn advocaat om de nalatige kotbaas voor de vrederechter ter verantwoording te roepen, in de eerste plaats door middel van een verzoeningszitting. Toen Javedani de oproep van het gerecht kreeg, kwam hij blijkbaar plots tot inzicht en stortte het verschuldigde bedrag op de rekening van de familie De Gryse.

Op vrijdag 4 maart kwamen nog twee andere waarborgzaken voor de

vrederechter. In de eerste zaak (betreffende een som van bijna 20.000 frank) probeerde de raadsman van de kotbaas een schikking te treffen waarbij ongeveer een derde van het verschuldigde bedrag zou terugbetaald worden. Na overleg met de gedupeerde student werd besloten hiermee geen rekening te houden en de kotbaas te dagvaarden met de eis het volledige bedrag terug te betalen. Deze zaak komt waarschijnlijk begin april opnieuw voor de vrederechter. Voor vele studenten en hun ouders is het immers een principiële kwestie geworden. Het gaat hen minder om het geld dan wel om het gevoel dat de rechtvaardigheid geschonden is. Ze willen de oneerlijke praktijken van de verhuurders veroordeeld zien door de rechtbank.

In de tweede zaak werd het spel leper gespeeld. Ondanks fel protest van de advocaat van Sociale Raad stond de vrederechter een uitstel (de advocaat van de kotbaas was zogenaamd op vakantie) toe aan de verhuurder. Deze zaak komt opnieuw voor in verzoening op 18 maart. De vrederechter verzekerde echter wel dat dit het eerste en enige uitstel zou zijn.

Vrijdag 18 maart komt een volgende reeks van 16 waarborgzaken in verzoening voor de vrederechter. De dossiers zijn volgens de Sora-advocaat, Johan Bruyninckx, waterdicht. Sora zal dus geen genoeg nemen met gedeeltelijke terugbetaling. Als de kotbazen niet toegeven fout te zijn geweest, zullen zij onherroepelijk gedagvaard worden, zo mogelijk nog dezelfde dag. Ondertussen zijn er reeds twee aanvragen tot dagvaarding aan de deurwaarder doorgevoerd en zijn er nog drie dossiers in voorbereiding.

Sociale Raad stelt dat studeren in Leuven nog steeds veel te duur is, en dat men zich zal blijven verzetten tegen alles wat de kostprijs nog opdrijft. Zeker tegen oneerlijke praktijken van individuen die sowieso al gebruik maken van hun eigenaarspositie om inkomsten te verwerven die totaal onevenredig zijn met hun inspanningen.

Wim De Rop

Arbeid maakt vrij

De Leuvense Overkoepelende Kringsorganisatie (Loko) zoekt ter ondersteuning van de werking van haar studentenblad Veto gedurende het academiejaar 1994-1995 één halftijdse kracht (19,5 uur per week).

Van de halftijdse kracht wordt verwacht dat hij/zij de werking van het blad praktische en inhoudelijke ondersteuning verstrekt om op haar werkingsterrein tot een doordacht beleid te komen. Hij/zij moet dit beleid met kennis van zaken kunnen uitvoeren.

Voor deze vakature komen vanzelfsprekend zowel vrouwen als mannen in aanmerking. De halftijdse kracht zal werken met een bediendencontract van bepaalde duur.

Van de kandidaat wordt in de eerste plaats vereist dat hij/zij op de hoogte is van het maken van het blad, zowel technisch als inhoudelijk.

Zijn/haar taak bestaat vooral uit administratie, het bijhouden van de briefwisseling, het meewerken aan de reclameverwerving, het bijhouden van het archief en het verzorgen van de permanentie. Daarnaast begeleidt hij/zij de redactie, spoort aktualiteiten op en legt contacten tussen medewerkers, redacteuren en leden van de verschillende raden. Als bindschakel tussen alle geledingen van de redactie, zorgt hij/zij ervoor dat er wekelijks een kwalitatief hoogstaand blad onder de Leuvense studenten verspreid wordt.

Het contract loopt af op 31 juli 1995. Kandidaturen moeten binnen zijn voor vrijdag 1 april om 15.00 u. De kandidaat moet zich op de redactievergadering komen voorstellen, waarvoor hij zal worden uitgenodigd.

Schriftelijke sollicitaties, met cv, motivering en vermelding van de speciale kwaliteiten die voor het blad nuttig kunnen zijn, moeten ingezonden of binnengebracht worden op het redaktiesekretariaat van Veto, bij Karen De Pooter, 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven. Informeren kan je nog de hele week op het bovenstaande adres of op het nummer 22.44.38

100 jaar Germaanse Waar de moerbeiboom bloeit

De studierichting Germaanse Filologie bestaat dit jaar ekkent een eeuw. Zoets gaat in akademische kringen zelden onopgemerkt voorbij, en de POK Germaanse organiseert in samenwerking met de fakulteitskring Germania dan ook een heuse feestweek.

Het eerste wapenfeit van de feestweek, die begint op 14 maart, is de voorstelling van het boek 'Honderd jaar Germaanse Filologie in Leuven', van de hand van professor Marcel De Smedt. Het spreekt natuurlijk voor zich dat een studierichting haar eigen verjaardag moeilijk kan vieren zonder daar een academische publikatie aan te wijden. Het boek schetst systematisch de evolutie van de studierichting aan de hand van de verschillende studiegebieden binnen de Germaanse Filologie en de verschillende professoren die die gebieden bevolkten.

Duitser

Als bronnen waren er enkele persoonlijke archieven van professoren, het Germania-archief in de Centrale Bibliotheek, jaarboeken, programma's, en tenslotte een paar vroeger overzichten. Om begrijpelijke redenen beperkte Marcel De Smedt zich hoofdzakelijk tot figuren uit het verleden. Tot na de Eerste Wereldoorlog vertrekt hij vanuit de persoonlijke archieven van de profen zelf, omdat er van onderscheiden vakgebieden nog niet echt sprake was: de weinige professoren die er al waren moesten vanalles en nog wat doceren. In het prille begin waren het trouwens voornamelijk klassici en oriëntalist die de vakken

voor Germaanse doceerden. Het is eigenlijk pas vanaf de Tweede Wereldoorlog dat de huidige toestand ontstond: gespecialiseerde hoogleraren die alleen dat doceren waar ze het beste in thuis zijn.

Het boek is vooral interessant omdat het ook oog heeft voor de menselijke kant van de academici. Vooral de Eerste Wereldoorlog heeft diepe wonden geslagen. De anglistiek werd in 1914 gedoceerd door een Duitser, Willy Bang Kaup, die bij het uitbreken van de oorlog verplicht werd met heel zijn gezin naar Duitsland te vluchten, en omwille van zijn nationaliteit na de oorlog natuurlijk persona non grata was. Hij is nooit naar Leuven teruggekeerd. Ook een ander man, de priester Jozef De Cock, was hetzelfde lot beschoren. Hij doceerde Duits, en was bij het uitbreken van de oorlog toevallig op vakantie in Nederland. Hij verkoopt er nog wat te blijven, maar een aantal stukken die hij in Nederlandse kranten liet publiceren maakten zijn terugkeer onmogelijk. Enerzijds fulmineerde hij tegen de Duitse bezetting en de verwoesting van Leuven, maar aan de andere kant nam hij een aantal standpunten in die tachtig jaar geleden onaanvaardbaar flamingant waren. De Leuvense professor is dan maar aan een Nederlands gymnasium begonnen lesgeven, maar daarvoor moest

Het ruisen van het ranke rit

hij eerst aan een Nederlandse universiteit de nodige diploma's halen. De Cock stierf in Nederland tijdens een Duits bombardement in de Tweede Wereldoorlog.

Plantentuin

Erg relevant voor de huidige studenten en professoren zijn dergelijke verhalen misschien niet, maar ze werpen wel eens een ander licht op de hele zaak. Aan de studentenbeweging besteedt het boek nauwelijks aandacht, maar dat was ook niet de bedoeling: de studierichting stond centraal, niet de studenten. De voorstelling van het boek wordt aangevuld met de opening van een tentoonstelling met fotomateriaal en een overzicht van publikaties en cursusmateriaal sinds 1968.

Ook op 14 maart wordt het project 'Literaire Tuin' voorgesteld. Initiatiefnemer Willy Smedts speelde al enkele jaren met het idee om de bomen- en plantenrijkdom rond het Fakulteitsgebouw in de literaire bloemetjes te zetten. Bij de verschillende voortbrengselen van Moeder Natuur worden gedichten en fragmenten geplaatst die op een of andere manier verwijzen naar de boom of struk in kwestie. Pronkstukken van het Lettenpark zijn onder andere de twee zeer oude en zeldzame moerbeibomen voor de bibliotheek en een al even oude buksboom. In het begin van het academiejaar was er even sprake van dat een groot deel van het groen rond het Erasmushuis zou moeten plaatsmaken voor ekstra parkeerplaatsen. Misschien brengt dit initiatief de betonstorters op andere gedachten.

(foto Dieter Telemans)

Tenslotte is er op 14 maart een debat over de te volgen norm voor het Nederlands. De vraag is of er ruimte is voor een Vlaamse norm binnen het Nederlands, of het Vlaams zich dus in min of meerdere mate onafhankelijk kan en mag ontwikkelen, los van het taalgebruik in Nederland. In het licht van de recente spellingsperikelen is dit in ieder geval geen irrelevante kwestie. Aan het debat wordt onder andere deelgenomen door de Leuvense professoren Geerts en Jaspert, sekretaris van de Nederlandse Taalunie Van den Bergh, en taaladviseur bij de Vlaamse Raad Nootens.

Chablis

Dinsdag 15 maart gaat in de Grote Aula de onvermijdelijke literaire avond door. Poëzieprof Hugo Brems nodigde een aantal germanisten-schrijvers uit die uit eigen werk komen voorlezen. Germania zorgt voor de logistieke steun. Als gasten werden uitgenodigd: Paul Claes, Herman De Coninck, Charles Ducal, Luuk Gruwez, Kristien Hemmerchts, Erik Spinoy, Kamiel Vanhole en Peter Verhelst.

Wat ook niet mag ontbreken, is een muzikale namiddag. Doorheen de jaren is gebleken dat germanisten om een of andere reden iets met muziek hebben, en op donderdag 17 maart wordt daarvoor het bewijs geleverd. (Eks-)studenten en docenten geven het beste van hun muzikale zelf, met gekoelde chablis binnen handbereik. Dezelfde dag is er dan 's avonds de enige manifestatie die volledig in handen is van de studententent Germania: zij brengen dan immers een naar eigen zeggen 'eigenzinnige opvoering van drie eenakters': 'De brievenbus' van Jozef Van Hoeck, 'De stoel van Stanislawski' van Guido Van Meir en een mysterieus spel over Godelieve van Gistel (zie kader).

Groots

Zoals al gezegd ligt deze viering van honderd jaar Germaanse vooral in handen van de POK Germaanse, en het sluitstuk van de week is dan ook zeer academisch van aard. Om te beginnen is er op vrijdag 18 maart in de Promotiezaal van de Universiteitshallen de toekenning van een eredoctoraat aan de Brusselse emeritus-hoogleraar Jean Weisgerber, die Algemene Literatuurwetenschap doceert aan de ULB en de VUB. Weisgerber geeft die dag ook een lezing over 'Hugo Claus in het perspectief van de Wereldletterkunde'. Het eeuwfeest wordt in grote stijl afgesloten met een wetenschappelijk kollokwium, op zaterdag 18 maart. Het middagedeelte van dat kollokwium wordt opgedragen aan professor Herman Servotte, die in 1962 benoemd werd als docent Engelse literatuur, van 1971 tot 1981 vice-rector was, en eind dit jaar emeritus wordt. Aan hem wordt op het einde van de dag een feestbundel overhandigd. Met Servotte, die zowel binnen Germaanse als als vice-rector een niet te onderschatten rol heeft gespeeld, leest u een uitgebreid interview op de achterpagina.

Sam Versweyeld

Germania-toneel

In de week van honderd jaar Germaanse is het donderdagavond in de Minnepoort de beurt aan 'De brief van Godelieve aan Stanislawski'. Hoewel het toneel oorspronkelijk bedoeld was als een onafhankelijk initiatief, kwam het goed uit voor de organisatoren van het jubileum om het ook voor hun kar te spannen.

De titel is een samensmelting van 'De brievenbus', 'Godelieve van Gistel' en 'De stoel van Stanislawski', drie eenakters die ook door drie verschillende ploegen vertolkt worden. Voor dit concept werd gekozen omdat men iedereen die mee wilde doen een kans wou geven. Audities waren zo enkel nodig in enkele gevallen waar eenzelfde rol betwist werd door twee verschillende acteurs. Maar niemand moest afhaken, omdat er in de drie eenakters samen rollen genoeg waren.

'De brievenbus' is de enige eenakter die dicht bij de oorspronkelijke tekst blijft. Het stuk van Jozef van Hoeck heeft het over een paar interessante konversations en interbriefelijke relaties tussen onder andere een doodsbrieven, een aangetekende

brief en een reclamefoldertje. In een regie van Annie Van Aermat zou het een degelijke opvoering moeten worden.

Godelieve van Gistel was een Westvlaamse jongedame uit de middeleeuwen die niettegenstaande vele beproevingen in haar vrome leven volhardde. Het oorspronkelijke stuk is dan ook niet meer dan een oersaak heiligenleven, met de nodige wierook en devotie erbij. Een ideaal vertrekpunt natuurlijk om de grappige toer op te gaan. De oorspronkelijke tekst is dan ook grondig gewijzigd en het heilige wordt met een grote korrel zout genomen.

De laatste eenakter van de avond is wellicht ook de meest gewaagde. 'De stoel van Stanislawski' van Guido van Meir is namelijk heel persoonlijk geïnterpreteerd door regisseur Bart De Wildeman. Het stuk zou spelen met de grenzen tussen theater en werkelijkheid. Klinkt mooi natuurlijk, maar de vraag is of dit niet te ver gegrepen is voor toneel op studentennivo. Donderdagavond zal het moeten uitwijzen. (nd)

De Karwij
natuurvoeding
(... de goedkoopste manier om gezond te blijven. En zeker om het te worden!)

Blijde Inkomststraat 114
Leuven
Tel. 236.236

Eerlijke handel
uit de derde wereld

S.O.S. Wereldhandel

Tiensestraat 64, Leuven
Tel. 016/20.22.24 Fax. 016/20.58.45

TRAVEL

Lic. A 1769

Even extra energie opdoen vóór het begin van "de blok"

✽ SHORTSKI vanaf 6.990 fr.

Afreis elk week-end tot 14/04/1994 per slaapbus - in halfpension voor 5 of 6 dagen.

advertentie

ALFASET

CVBA

's Meiersstraat 5 (verbinding
Hogeschoolplein - Muntstraat)

tel. 016/22.04.66

print nog steeds uw thesis, paper of
werkje af op laserprinter voor

MINDER DAN 10 FR. PER PAGINA!!

NIUWE OPENINGSUREN vanaf 7 maart:

maandag - vrijdag: 14.30u tot 18.30u

advertentie

Geld verdienen, veel en snel En op de achtste dag schiep Hij Network Marketing

Wilt u eindelijk eens veel geld verdienen? Wij zoeken dringend per provincie enkele mensen met commerciële feeling die hun zaken kunnen behartigen op alle nivo's. Ouderdom of ervaring geen belang. M/V.

De economische situatie blijft benard. Ondanks enkele positieve berichten in de media over een langzaam conjunctuurherstel, ligt het aantal werklozen nog steeds op bijna veertien procent van de beroepsbevolking. Algemeen wordt aangenomen dat de werkloosheid dit jaar nog verder zal stijgen. De penibele economische toestand maakt dan ook de weg vrij voor firma's die alternatieve vormen van zakendoen propagieren. 'Network Marketing' is het toverwoord waarmee aan goedgeglorificeerde topinkomen worden beloofd.

Het gaat om een manier van verkopen die uit de Verenigde Staten is overgewaaid. Het principe klinkt simpel. Een firma heeft een of meerdere producten en probeert die te verkopen. Men volgt echter niet de traditionele marketingwijze waarbij men reclame maakt voor het product, vertegenwoordigers rondstuurt en de producten dan verkoopt aan de groothandel, waarna ze achtereenvolgens bij winkelier en klant belanden. Bij 'network marketing' of 'multilevel marketing', zoals het systeem ook wel genoemd wordt, schakelt men de stappen tussen firma en konsument uit door de eerste generatie konsumenten het product te laten doorverkopen aan zoveel mogelijk mensen die ook geïnteresseerd zijn om verkoper te worden. Hierdoor ontstaat er een sneeuwbal-effect van verkopers die op hun beurt weer nieuwe verkopers zoeken zodat het netwerk steeds uitbreidt.

Mond

"Je verkoopt een bepaald product in eerste instantie aan je familie, vrienden en kennissen. Die mensen zijn zo aangeslagen door de schitterende kwaliteit van het product dat zij ook gaan doorverkopen aan vrienden en kennissen. Op alles wat zij verkopen, krijgen zij een commissie, en jij natuurlijk ook, hoewel je zelf op dat moment al niets meer moet doen. Daar houdt het niet bij op. De vrienden aan wie jouw vrienden het product hebben verkocht, gaan het weer doorverkopen aan hun vrienden, en zo verder. Uiteindelijk krijg je een netwerk dat exponentieel groeit." Iedereen lijkt er op het eerste gezicht goed bij te varen. De fabrikant, omdat er niet de kosten van tussenhandel en reclame zijn, zoals die bij traditionele marketing wel bestaan. De verkoper, omdat hij dankzij het netwerk veel meer geld kan verdienen dan met traditionele verkoop. En uiteindelijk ook de klant, omdat hij de producten goedkoper kan kopen doordat de weg van fabrikant naar konsument korter is dan normaal. Geen kostenverlies aan reclame, want enkel mond-aan-mond reclame, geen kosten aan winkelruimtes of personeel. Verder geen hoge investeringskosten, geen specifieke opleiding en geen ervaring vereist. Enzovoort. Vermits het concept al sinds 1940 toegepast wordt, is het dan ook verwonderlijk dat ondertussen niet elke firma overgestapt is op network marketing. Zitten er dan toch anders onder het gras?

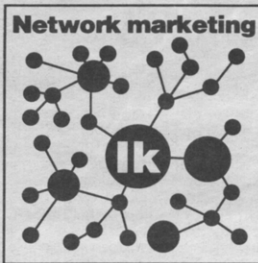
Percentage

Hoewel volgens het principe van network marketing de producten goedkoper zijn door het schijnbaar uitschakelen van de etappes tussen fabrikant en konsument die de normale producten moeten volgen, stellen we vast dat bijna alle producten die via network marketing worden verkocht veel duurder zijn dan gelijksoortige producten in de winkel. Dit is logisch omdat er veel geld verloren gaat aan commissies binnen het netwerk. Elke tussenspeler krijgt immers zijn percentage op de producten die door de verkopers onder hem ver-

kocht worden. Als er nog vijf verkopers boven jou zitten, moeten die er ook allen aan verdienen en heb je dus eigenlijk meer tussenstappen dan bij het gewone verkoopsysteem. Soms zit het netwerk al tot in de tiende graad en ligt de meerkost dus nog hoger. In feite gaat het om een vermorde vorm van kettingverkoop. Dit systeem, waarin het produkt na elke trap duurdert, is wettelijk verboden. Doordat men bij network marketing begint met een kunstmatig hoge prijs, die dan niet meer verandert, omzeilt men de wet.

Trap

Nochtans blijft men op de rand van de legaliteit balanceren. Zo stelt de wet op handelspraktijken in artikel 84 dat het verboden is "te verkopen door een beroep te doen op een methode van kettingverkoop, die erin bestaat een netwerk van al dan niet professionele verkopers op te bouwen, waarbij iedereen enig voordeel verhoopt, meer door de uitbreiding van dat net dan door de verkoop van de producten aan de konsument. De deelneming met kennis van zaken aan dergelijke verkopen is eveneens verboden." Natuurlijk hebben de meeste network firma's zich hier juridisch tegen ingedeekt. In hun contracten staat telkens dat de verkopers op zelfstandige basis werken en nooit in naam van de firma mogen handelen. Als de verkopers de wet overtreden, kan de firma zich van hen distantiëren. Zo staat in het contract van onafhankelijke dealer/distributeur van NSA (National Safety Associates of America, doet vooral aan de verkoop van water- en luchtfilters) in artikel drie: "NSA-Dis-

tributors zijn zelfstandige verkopers en geen werknemers van NSA. Zij zijn noch vertegenwoordiger, noch in dienst van NSA en kunnen derhalve niet uit naam van NSA handelen of verplichtingen aangaan", en in artikel vier staat: "Als zelfstandigen, mogen NSA-Distributors geen aansprakelijkheid van om het even welke aard creëren of oplopen in naam van National Safety Associates of America (UK) Limited of NSA."

Bij Amway (zie elders in deze Veto) heet het als volgt: "Hierbij verzoek ik erkend te worden als distributeur van Amway producten. Door deze erkenning word ik geen werknemer of wettelijke vertegenwoordiger van mijn Amway sponsor, direkte distributeur of van Amway Belgium Co. Ik ben niet bevoegd om te handelen in naam van mijn sponsor, direkte distributeur of van Amway Belgium Co en ben niet gerechtigd deze in rechte te verbinden." In de brochures die verspreid worden om andere verkopers aan te werven, of in jobadvertenties, zal dan ook nooit de naam van de firma staan.

Als u echter in de personeelsgids van uw krant één van die kleine advertenties ziet staan in de stijl van "New international billion dollar company expanding in Belgium is looking for dynamic and highly professional people who are serious about a six figure income" dan gaat het zo goed als zeker om network marketing. Ook op de handleidingen om een netwerk uit te bouwen, ontbreken de namen van de bewuste firma's. Zo blijkt het boek 'Boom Business of the 90's, de Onmisbare Handleiding voor Beginners', dat te koop werd aangeboden op een meeting van NSA, ge-

Financiële onafhankelijkheid nu!

Van je vrienden en familieleden moet je het hebben

Network marketing is bezig aan een bijzonder grote opmars. In België kan je al aan verzekeringen, allerhande huishoudapparatuur, dieetvoeding, cosmetika en nog een aantal kleine artikelen komen via network marketing. In Amerika en Japan worden er ook al auto's en motorfietsen aan de man gebracht. Blijkbaar zien veel mensen het wel zitten om zich rijk te maken ten koste van hun vrienden.

In 'Boom Business of the 90's' (zie artikel hierboven) gaat hoofdstuk drie over de etiek van network marketing. Hierin wijst de auteur op het verschil met de illegale piramideverkoop of kettingverkoop.

Risikant

Dit verkoopsysteem dat in het begin van de jaren '70 grote opgang maakte, diende om zo snel mogelijk rijk te worden. Zoals we elders al stelden, worden de prijzen in dit systeem steeds duurder naarmate ze verder in de piramide of in de ketting zitten. Bij network marketing is er daarentegen wel een vaste verkoopprijs. Bovendien kan iemand die later in het netwerk is gestapt ook grote sommen verdienen. Doordat je op wat in je eigen netwerk verkocht wordt een hogere procent krijgt dan de personen boven jou, kan je in principe meer verdienen dan de persoon die jou introduceerde. Bovendien is network marketing toegankelijk voor alle mensen boven de achttien jaar, van elke sociale of economische klasse. Het vraagt daarnaast weinig startinvesteringen. Men stelt dan ook dat iedereen op gelijke voet

staat. Het feit dat er enkele goede kanten aan network marketing zijn, bewijst nog niet dat het etisch is. De basisfilosofie die achter de 'nieuwe marketing' zit, is rijk worden. Al snel blijkt dit niet voor iedereen weggelegd te zijn. Laten we het even met een voorbeeld duidelijk maken. Stel dat je een negental mensen zoekt die je geschikt lijken om een netwerk uit te bouwen. Als zij elk weer negen mensen vinden, zit je al aan 90. Bij de volgende trap kom je aan 810 en na vijf lijnen heb je 65.610 mensen onder je. Als al die mensen even ambitieus zijn als jij, wordt Vlaanderen al snel te klein. Er stappen zo nu en dan wel eens mensen uit het netwerk. Dus na zeven lijnen zal er misschien nog geen verzaalding zijn. Maar aangezien er mensen zijn die nooit aan network marketing zullen meedoen, kan het toch niet veel langer duren. Het wordt dan ook duidelijk dat slechts een kleine minderheid met dit systeem rijk kan worden.

Ook het feit dat de verkoop en het zoeken van nieuwe verkopers vooral bij familie en kennissen gebeurt, brengt een aantal nadelen met zich

STAY TUNED AS BEAVIS AND BUTT-HEAD GET THE HANG OF NETWORK-MARKETING

BEAVIS AND BUTT-HEAD

LET'S SELL ALL KINDS OF STUFF, LIKE, ILLEGALLY, TO OUR FRIENDS

BREAKIN' THE LAW! BREAKIN' THE LAW!

WE DON'T HAVE FRIENDS, BUTT-HOLE

WAW, COOL!

AMWAY

NSA

ALLES

schreven te zijn door een zekere Francis Hitching voor MPG Publications. In de inleiding van het boek stelt de auteur dat hij door Geoff Liberman, distributeur van NSA, gevraagd werd om een boek te schrijven over network marketing. Voor een uitgebreide beschrijving van een bedrijf koos Hitching ook voor National Safety Associates of America. Hij stelt bovendien dat de directeur van het bedrijf in Engeland volledig achter hem staat.

Boem

Hoofdstuk vier van het boek toont aan dat de praktijk van network marketing in strijd is met bovengenoemd artikel 84 van de wet op handelspraktijken. In dat hoofdstuk met als titel 'Verkopen hoeft niet...' staat dat er vier belangrijke dingen zijn "waar je je moet aan houden — tenminste als je een goede basis wil leggen voor een goed lopend netwerk. Hiervoor moet je het volgende doen: 1. koop en

gebruik de producten, 2. leer te onderwijzen, 3. betrek mensen bij het product en 4. help je netwerk groeien." Van dan af krijg je bonussen en provisies op wat er in jouw netwerk verkocht en afgenomen wordt en wordt je sukses gebouwd op het sukses van anderen. Als we ons niet vergissen is dat nu net wat artikel 84 van de wet op handelspraktijken verbiedt.

Toch blijven de firma's sterk groeien. De juridische dienst van de Kamer van Koophandel kijkt met lede ogen toe, omdat de firma's hun statuten en contracten zo hebben opgesteld dat er naar de letter van de wet niets tegen te brengen valt. Het is juist daarom dat in de aanwervingsadvertenties en brochures de naam van de firma nooit staat vermeld. Tot nog toe hebben al heel wat verkopers (lees ronselaars) last gehad met het gerecht, maar de firma gaat altijd vrijuit.

Karel De Weerd
Peter Van Rompaey

met network marketing. Vanaf dat moment wordt het risikant, de vrienden blijven geen producten afnemen. Maar de verkoper heeft het meer dan vroeger nodig dat ze dat wel doen, hij heeft immers geen ander inkomen meer.

Dat die ballon van 'financiële onafhankelijkheid' niet opgaat, wordt duidelijk als we de contracten van Amway bekijken. Bij Amway lezen we het volgende: "Ik ga akkoord met en verbind mij tot naleving van het bepaalde in de Handleiding voor de Amway distributeur... Ik aanvaard, dat iedere niet-nakoming door mij van enige bepaling in de Handleiding voor de Amway distributeur aan Amway het recht geeft tot onmiddellijke en éénzijdige beëindiging van mijn Amway distributeurschap, zonder dat zulke beëindiging in rechte gevorderd moet worden." Amway beslist dus onafhankelijk of men het contract opzegt of niet.

Willekeur

De distributeurs hebben trouwens geen enkele vorm van sociale zekerheid. Ook bij NSA mag men het bedrijf 'financiële onafhankelijkheid' met een serieuze korrel zout nemen. "In geval van inbreuk op om het even welk van deze voorschriften, zal NSA het recht hebben de erkenning van de inbreukmakende Distributor in te trekken, onder voorbehoud van het recht op schadevergoeding en het verkrijgen van een rechterlijke beslissing die elke verdere inbreuk verbiedt." In die bewuste voorschriften staat dan dat NSA-Distributors zowel op privévlak als op professioneel gebied steeds een op etisch, juridisch, moreel en financieel vlak onkreukbare houding moeten aannemen. Het komt er in feite op neer dat NSA bijna naar willekeur kan beslissen om het contract op te zeggen. Over financiële onafhankelijkheid gesproken.

Karel De Weerd
Peter Van Rompaey

De Network-meetings (1): Amway Ziekenhuizen en Lamborghini's

De meeste netwerkfirma's houden wekelijks meetings, dit zijn een soort informatieavond voor mensen die voor het eerst kennis maken met het verschijnsel network marketing, en voor gevorderden die willen leren hoe je het allemaal mooi kunt uitlegen. De wekelijkse meetings zijn gratis en toegankelijk voor iedereen die geïnteresseerd is. Wie zei er dat teater duur was?

Als je begint met network marketing is het de bedoeling dat je in de eerste plaats je vriendenkring afloopt en daar een aantal mensen vindt die ook geïnteresseerd zijn in het concept. Als je vriendenkring echter te klein of te verstandig is, kun je nog altijd je toevlucht nemen tot de straat. Maar dan moet je natuurlijk wel niet zo gelukkig zijn als William C om juist een Veto-journalist zo'n brochuurtje in handen te stoppen.

Dasje

Eens een looser, altijd een looser bijkbaar. William loopt rond in de Diestestraat en vraagt aan toevallige passanten of ze geïnteresseerd zijn in een bijverdiensmet dat de mogelijkheid binnen een paar jaar een groot inkomen op te bouwen. Wie ja zegt, krijgt een foldertje en een visitekaartje in z'n handen geduwd. William heeft niet veel tijd, "lees dat foldertje eens rustig door, ik bel je maandag wel op." Het foldertje schittert in vaagheid, grafieken laten zien hoe je inkomen exponentieel kan groeien als je begint met network marketing. Wat network marketing eigenlijk is, en wat er precies van de geïnteresseerden verwacht wordt, staat er niet in. Maandag heeft William weeral niet veel tijd, enige utoer de firma of het product kan er niet af. "Maar kom donderdag eens naar de Karekiet in Wiekevorst, daar gaat iemand die al lang in het systeem zit uitlegen geven aan een aantal geïnteresseerden." In de Karekiet wordt het een en ander inderdaad duidelijk.

De firma heet Amway, wat verdamd lijkt op American Way, en verkoopt in de eerste plaats huishoudproducten en cosmetika. "Het begint allemaal met een droom" vertelt Carl P, een jasje-dasje van de firma, aan ons. "U droomt misschien van een auto, of auto's, of misschien van een huis, of huizen, of villa's, of een jacht. Maar ook als u niet materialistisch denkt, kunt u mooie dromen hebben. Denk maar aan Rockefeller, die heeft een ziekenhuis laten bouwen op de Filipijnen waar mensen behandeld zijn die hij zelf nog nooit had gezien." We hadden het altijd al gedacht, Rockefeller was niet materialistisch!

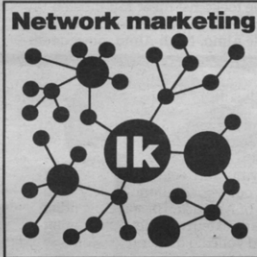
Voor dat je eraan toe bent je eigen ziekenhuizen te gaan bouwen, heb je wel nog een lange weg af te leggen, maar een plezierige. Zij die het *diamond bonus* nivo hebben behaald, een verdienste van 261.250 frank per maand, kunnen dit jaar een weekje mee naar Schotland. Carl: "U wordt thuis met de limousine afgehaald en naar Zaventem gebracht. U vliegt eerste klas naar Schotland, en u vlucht wordt er enkel champagne en kaviaar geserveerd. U verblijft in het kasteel der kastelen. Op de slaapkamer staat er voor u vrouw een cosmetiset ter waarde van 80.000 frank. Uw vrouw gebruikt misschien maar een beetje ogenschaduw alvorens te gaan ontbijten? Welnu, als ze terugkomt van het ontbijt staat er een nieuwe set cosmetika ter waarde van 80.000 frank klaar. Behalve u logeren in dat kasteel enkel de koningen, koninginnen en presidenten." Het leven van de Amway-distributors is blijkbaar mooi.

Verhofstadt

Neem bijvoorbeeld de man die er in België mee begonnen is, Luc Meire-sonne uit Gent. Carl: "De Luc wordt op een dag gevraagd om in een show-room het nieuwste model van Lamborghini te komen voorstellen. Hij zegt: 'Ik wil dat alleen doen als ik er een proefrit mee mag maken'. 'Ja maar, dat kan niet', zegt de secretaresse. 'Vraag hem wat voor een auto hij zelf heeft', fluistert de zaakvoerder haar toe. 'Ik heb er zeven, waaronder een Mercedes 300, een Ferrari ...'. 'Dan mag het wel, als hij dat wil', zegt de zaakvoerder."

"Nu moet u zich voorstellen wat daar op die bewuste dag gebeurt" vervolgt Carl. "Rond die Lamborghini staat die ene daar met z'n tanden, euh ... Verhofstadt, en die andere met z'n plakhaar, allee ... hij is nog minister geweest, ... De Croo. En nog een tiental prominenten. En ineens komt daar de Luc binnen, en de zaakvoerder vraagt iedereen om opzij te gaan ... want de Luc gaat een proefrit maken met de Lamborghini. En de rest moet maar wachten tot hij terug is. Als de Luc terug is, vraagt Verhofstadt of hij ook eens een rit met de Lamborghini mag maken. En hij mag niet. Zó belangrijk is de Luc!"

Is het bij andere bedrijven zo dat je de top slechts kunt bereiken door veel ellebogenwerk en schenenschopperij,

De Network-meetings (2): Herbalife Halswervels en acne

Eén van de vele producten die via network marketing worden verkocht, is Herbalife, van de gelijknamige firma. Herbalife is een voedingsprogramma dat bestaat uit tabletten en maaltijdvervangende poeders, die in magere melk of fruitsap opgelost moeten worden. Afhankelijk van hoe frekwent men de producten inneemt kan men gewicht kwijtraken, stabiel blijven, of gewicht winnen. En uiteraard bevordert het ook de algemene lichamelijke conditie en het concentratievermogen. Aangezien een ruime meerderheid van de mensen in onze maatschappij maar al te graag wat kilo's zou kwijtraken en zichzelf niet vitaal genoeg vindt, is de markt voor zo'n product dus enorm groot.

Een meeting van Herbalife-distributors doet denken aan Lourdes. In een zaal in het Congresshotel in Antwerpen ontmoeten we een tiental mensen die een voor een aan de aanwezigen vertellen hoe Herbalife hun leven heeft veranderd. Margie is 5 kilo kwijt en 5 cm aan de heupen, Michel is 20 kilo kwijt in 2 maanden, Mark is van zijn gigantisch acne-probleem verlost na 3 maanden, Paula is in de eerste maand 6 kilo en haar stijfheid en migraine kwijt, enzovoort. Als klap op de vuurpilaar krijgen we nog Clement, die na een auto-ongeval zijn halswervels gebroken had. Dankzij Herbalife kon hij na zes weken al uit de traktie, en voelt hij zich beter dan ooit. Zijn dokter staat voor een raadsel.

Diarree

"Nochtans is de vergelijking met Lourdes volgens de aanwezigen onterecht. 'Herbalife geeft gewoon aan het lichaam wat het nodig heeft, niets meer en niets minder. Daardoor is het het lichaam zelf dat de wonderen verricht.'" Na de getuigenissen, sorry, testimonials, over het product, komen die over het verkoopsysteem aan de beurt. Margie, de pompbediende, verdient 40.000 frank per maand aan Herbalife terwijl Clement, die van de halswervels, het over 180.000 frank heeft. Patrick, de student uit Leuven, haalt 20.000 frank per maand. Wie wil er na dit nu nog in een kafee gaan tappen? De laatste is Joost, die enigszins emotioneel wordt na het horen van al die succesverhalen. "Maar" zegt hij, half in tranen, "dat moet

bij network marketing ligt dat anders. Jouw succes is afhankelijk van het succes van de mensen die je hebt aangeworven, en de mensen boven je hebben niet liever dan dat je succesvol bent, want zij varen daar wel bij. Carl: "Jij moet helemaal niet verkopen, zorg dat er anderen voor jou verkopen. Bouw je succes op het succes van anderen. Daardoor komt het, dat wij hier allemaal vrienden zijn. En dat merk je op de seminars, daar loopt geen enkele dikke nek rond, niet één."

Schuren

Naarmate de voordracht vordert, begint het verdachter te worden. Carl gaat ervan uit dat wij allemaal ons leven moeten veranderen om succesvol te worden. Carl: "Als ge aan de Luc vraagt of ik veranderd ben, zal hij u antwoorden: 'De Carl? Die is zeven keer binnenstebuiten gekeerd, geschuurd en opgeschilderd'. U moet ook veranderen. U moet leren positief denken, u moet leren niet tevreden te zijn met weinig, u moet hebbertig worden." De bedoeling is dat zij die erin stappen wekelijks naar zo'n meeting gaan, en uiteraard ook mee naar de seminars. 'Training', noemen de heren van Amway het. 'Brainwashing' is waarschijnlijk een beter geschikte term. Maar aan de andere kant wals je door een beetje brainwashing miljoenen kunt vergaren, waarom zou je je dan niet laten brainwashen? Nog anderhalf uur gaat Carl door over de schoonheid van het rijk zijn. De zaal is overtuigd, er is maar één God, en Hij houdt van Amway.

Karel De Weerd

Een netwerk van flessen

(foto Karel De Weerd)

sinds hij Herbalife gebruikt, kan dat?" vraagt Margie, die 5 centimeter minder heup heeft. Joost heeft al voor hetere vuren gestaan "Wees gerust, er lopen nog heel wat mensen rond op de wereld die bloed in hun ontlasting hebben, maar dat ligt echt niet aan Herbalife. Er zijn vele oorzaken mogelijk." We zullen later dat bloed nog terug zien.

Schep

Dr ir Greet Vansant van de afdeling Voeding van de KU Leuven veldt dat dit het zoveelste "vermageringsproduct" is in het bestaande uitgebreide gamma. "Het product dient zeker onder deskundige begeleiding gebruikt te worden, dat wil zeggen begeleid door een arts of diëtiste. Bij onoordeelkundig gebruik kunnen er voedingsdeficiënties en eventueel andere complicaties optreden." Bij de eetwareninspectie in Brussel doet men er nog een schep bovenop. "Op dit moment heeft Herbalife wel al een vergunning aangevraagd, maar die heb je nog niet gekregen. De verkoop ervan is dus zonder meer illegaal. De aanvraag heeft bovendien een negatief advies gekregen omdat ongecontroleerd gebruik kan leiden tot verkleining van de hartspier en bloedingen in het spijsverteringskanaal." Wie had er weer bloed in z'n ontlasting?

De heren van Herbalife verzekeren de geïnteresseerden dat er ook dokters in het netwerk zitten. "U denkt toch niet dat een dokter door een slecht product te verkopen z'n hele praktijk op het spel zal zetten?". De namen van die artsen willen ze echter niet geven, en dat is eigenlijk logisch aangezien het beroep van arts wettelijk niet combineerbaar is met dat van handelaar. Een van de redenen waarom Herbalife via network marketing werkt is ongetwijfeld omdat daardoor de inspectiediensten er veel moeilijker zicht op hebben.

Fiskus

We willen wel aannemen dat ze slechts zelden geld moeten teruggeven aan ontevreden klanten. Er is namelijk nog een reden om producten

via network marketing te verdelen. Bij gewone producten met geld-teruggarantie is het percentage van ontevreden gebruikers dat zin heeft om de nodige formulieren in te vullen en naar de winkel te gaan om effectief de garantie op te eisen al heel klein. Als het product dan ook nog verkocht is door een goede vriend, is die drempel nog veel hoger. De meeste ontevreden mensen zullen dus zwijgen en het product niet langer gebruiken. Dit legt uiteraard wel een hypoteek op de vriendschap. De verkoper zal dat waarschijnlijk niet eens opmerken. Doordat hij op de meetings zo beïnvloed is door de testimonials over al de rijkdom die hij ook kan vergaren, is hij verblind. Tot er eens bij iemand iets ernstigs misloopt. Als die een proces inspannt tegen de persoon die hem het product heeft geleverd, stort alles in. Niet alleen krijgt deze laatste van de rechter te horen dat hij medische producten heeft verkocht zonder vergunning en zonder erkende medische opleiding, bovendien krijgt hij ook nog de fiskus op z'n dak. "Hoeveel was het meneer? 25.000 frank per dag? Dan moet ik aannemen dat u de laatste 2 jaar zoveel verdiend heeft. Alstublieft, 9.240.000 frank achterstallige belasting. Daarbovenop de boete voor belastingfraude, en nu we het erover hebben, mag ik uw handelsregister en BTW-nummer eens zien?" Het zal de gedupeerde misschien een troost zijn dat hij niet de eerste en zeker niet de laatste is die een serieuze financiële en morele kater overhoudt aan network marketing.

Karel De Weerd

Tikkantoor
Devano
016/490.890

Tekstverwerking
Laserprinting ★ Lay-out
Tekstinstapling

Boeken, tijdschriften, cursussen, thesissen, ...

Gespecialiseerd in wetenschappelijke materies
Professionele aanpak
Jarenlange ervaring

T. & K. Van Nooten-Dehaes
Lodewijk van Velthemstraat 31
3020 Herent (Veltem-Beisem)

Alma: veertig jaar sociaal studentenrestaurant Uitdagingen voor de toekomst

Alma is veertig jaar, en zoals dit wel eens meer met dames uit die leeftijdscategorie gebeurt, ontsnapt ook Alma niet aan haar midlife-krisis. Wat ooit begon als een studentenresto in handen van een aantal idealistische studenten, evolueerde eind jaren '70 tot een middelgroot bedrijf waar samenwerking tussen directie en studenten niet meer zo evident is. Toch constateren de studenten dit jaar een trendbreuk. Voor het eerst sinds lang werden de maaltijdprijzen niet globaal gehandhaafd — wel werd in de hoogste prijskategorie een prijsverhoging doorgevoerd — en lijkt de directie ernstig rekening te willen houden met de prioriteiten van de studenten.

Sinds een paar jaar constateert men een neergaande tendens in de verkoopcijfers van Alma. Paradoxaal genoeg heeft deze crisis-situatie directie, studenten en andere medebeheerders terug dicht bij elkaar gebracht. De oorzaken van het gebroken vertrouwen van de studenten in Alma en de crisis in het medebeheer is genoegzaam bekend. Kort samengevat komt de kritiek erop neer dat het studentenmedebeheer vooral cosmetische bedoelingen zou hebben: studenten in de diverse beheerdaren houden de democratische schijn hoog. Als argumentatie voor deze kritiek wordt vaak naar de gebrekkige informatie verwezen waarmee de studenten het moeten stellen. Door de sterk doorgedreven professionalisering en de steeds grootschaligere aanpak wordt het alsmaar moeilijker om studenten bij Alma te betrekken.

Slonk

Op de Raad van Beheer heeft men de laatste jaren dan ook meer aandacht voor de bedrijfs-financiële kanten van Alma dan voor de studentenvragen. Dit vertaalt zich in een andere band tussen studenten en Alma: waar de student in de vroege jaren zelf Alma beheerde, is er nu een producent-konsumant relatie voor in de plaats gekomen. Een algemene vervreemding is hiervan het gevolg. Vorig jaar lanceerden de studenten als derde element van de verbroken vertrouwensrelatie het begrip 'ekonomiserings': in plaats van een democratisering van de maatschappij constateert men steeds meer dat een evolutie naar een door de economie gestuurde schijndemocratie. Waar economische beginselen ervoor zouden moeten zorgen dat een goed beleid gevoerd wordt dat ook op langere termijn een verantwoord beheer garandeert, wordt nu vaak de economische doelstelling expliciet naar voor geschoven. Nu reeds horen we stemmen opgaan dat ook 'de sociale sektor winst moet maken'.

Nu Alma de kaap van de veertig jaar overschreden heeft, lijkt de midlife-krisis van Alma — paradoxaal genoeg — ook een aantal beloftevolle evoluties voor de toekomst in petto te hebben. Voorzichtig kan men toch al gewagen van een kentering in de verhouding tussen directie en studenten. De eerste elementen hiervan zijn reeds duidelijk zichtbaar. De bikkelharde strijd rond de begrotingsdiscussie tussen studenten en de andere Raad van Beheer-frakties bleef dit jaar uit: voor het eerst konden studenten, directie en andere frakties elkaar vinden tijdens de begrotingsdiscussie. Een aantal 'nieuwe' thema's (zoals bijvoorbeeld de milieuproblematiek) werden door de directie goed onthaald en konden op echte medewerking rekenen. Via het installeren van een menucommissie krijgen de studenten een duidelijker zicht op de prijsbepaling in Alma.

Mosselen

Een nieuw samenwerkingsverband tussen de verschillende frakties van het medebeheer wordt dus mogelijk. Het offensief dat de studenten enkele jaren terug op de RvB inzetten om het eng-economische beleid van Alma om te zetten in een beleid met een globale visie, begint dus zijn eerste vruchten af te werpen. Zo 'ontdekte' dit nieuwe beleid dat het stelselmatig indexeren van de Alma-prijzen — wat telkens als 'het meest verantwoorde economisch beleid' geprezen

werd — uiteindelijk minder verantwoord is dan algemeen werd aangenomen.

Die indexering lokte immers stevast studentenakties uit in de maand januari (de maand waarin deze prijsverhogingen gewoonlijk geïmplementeerd werden) waardoor er ook elk jaar in die maand een stevige daling van het aantal verkochte maaltijden vastgesteld kon worden. En dergelijke acties zijn natuurlijk ook al evenmin bevorderlijk om de houding van de studenten ten opzichte van Alma in positieve richting bij te sturen. Tenslotte zorgde een dergelijk 'ekonomisme' er ook voor dat de interesse van de studenten voor het medebeheer in Alma danig slonk.

Het is slechts wanneer die economische realiteit een stuk globaler bekeken wordt en men een stuk kreatiever durft te denken dat blijkt dat er wel degelijk alternatieven zijn voor een dergelijk eng-economistisch beleid. En zo 'ontdekte' men dit jaar dat men ook de rekening van Alma in evenwicht kan houden door meer rekening te houden met de echte kostprijs (de full cost) van de maaltijden. In het verleden bleken immers de goedkoopste maaltijden in Alma kwa kostprijs tot de duurste te behoren en de duurste schotels het goedkoopst uit te vallen. Zo blijkt de boerenworst uit de laagste maaltijdscategorie (77 frank) aan Alma meer te kosten dan de mosselen of de pepersteak van de duurste categorie (137 frank).

Bloedbaden

Als oplossing zal men nu de maaltijden vrij laten schommelen tussen de verschillende categorieën, waardoor Alma kan inspelen op seizoens- of conjunctuurschommelingen. Daarnaast zal men nu ook meer rekening houden met de echte kostprijs. Voor de studenten verandert er weinig of niets: de prijskategorieën blijven

immers behouden. Zo wordt er in elk restaurant een schotel van 75 frank aangeboden die ook kwalitatief voldoende hoogstaand en gevarieerd is. Het ziet er dan ook naar uit dat Alma ter gelegenheid van zijn veertigste verjaardag kan uitpakken met een nieuw sociaal elan.

De veertigste verjaardag van Alma is echter ook een uitgelezen moment om de discussie rond de aktualisering van de sociale opdracht van Alma te heropenen. Goedkope maaltijden zijn dan wel noodzakelijk om van een sociaal studentenrestaurant te spreken, ze zijn verre van voldoende om die sociale doelstelling helemaal in te vullen. Wanneer Alma zijn prijzen zou drukken door de prijs van zijn grondstoffen te drukken zonder hierbij vanuit een globale visie een aantal sociale of ecologische afwegingen te maken, is de kans groot dat men die sociale problemen simpelweg verschuift. Max Havelaar-koffie en Wereldwinkelproducten maken duidelijk dat wie niet bereid is om eerlijke prijzen te betalen voor zijn grondstoffen, sociale 'bloedbaden' in de Derde Wereld aannicht. Aangezien de festiviteiten voor veertig jaar Alma parallel lopen met de campagne van Student Aid zal ook Alma verplicht worden om na te denken over zaken als voedselveiligheid.

Strikt

Je hoeft echter niet eens de Derde Wereldproblematiek aan te grijpen om zo'n globale visie te kunnen bepleiten. Wanneer men het heeft over het falen van de democratisering van het onderwijs, valt het op dat voornamelijk migrantenjongeren ondervertegenwoordigd zijn aan onze universiteit. Socio-kulturele drempels worden hierbij vaak vermeld als verklaring voor die achterstand. Alma kan meehelpen aan het neerhalen van die drempels door er tenminste voor te zorgen ook het studentenrestaurant van die studenten te worden. Konkreet betekent dit dat Alma zal moeten aangeven of al dan niet varkensvlees in de schotels verwerkt werd (voor moslim-studenten), of er vlees in verwerkt werd (voor bepaalde hindoe-studenten), enzovoort.

De omvang van de ecologische crisis en de verhoogde bewustwording van de studenten rondom de milieuproblematiek zullen Alma verplichten na te denken in hoeverre het verantwoord blijft om industrieel vlees, chemisch behandelde groenten of eieren van fabriekskippen te blijven gebruiken. Alhoewel er — terecht —

zeer veel vraagtekens bij de enquête rond de menu's in Alma kunnen geplaatst worden, bleek wel meer dan de helft van de studenten gewonnen te zijn voor biologische groenten, hormoonvrij vlees en andere soortgelijke eko-producten. Een student op zes wil zelfs elke dag een strikt vegetarische schotel op het menu zien staan. Ook de studentenvertegenwoordigers op de RvB van Alma hebben de laatste jaren geregeld benadrukt dat Alma ook aandacht moet hebben voor deze problematiek: een echte democratisering van de maatschappij kan immers enkel gerealiseerd worden mits voldoende aandacht voor de toekomstige generaties, voor evenwichtiger verhoudingen op mondiaal vlak en voor een leefbare woon- en werk-omgeving.

Bestel

Aangezien Alma nog steeds een universitair restaurant is, impliceert dat ook dat de universiteit een bepaalde verantwoordelijkheid draagt bij de verdere uitbouw van de sociale studentenresto's. Deze ligt niet enkel op het financiële gebied, de unief moet ook inspanningen leveren om de werking van Alma te bevorderen en aan te moedigen. Als concreet voorbeeld hiervan kunnen we het opstellen van de lessenroosters geven, waarbij men in de toekomst meer zou moeten uitgaan van het vermijden van pieken in de Alma. Noch Alma, noch de stu-

Alma

40 JAAR

denten zijn immers gebaat met de vervelende aanschuifrijen. Het opnemen van publiciteit voor een nieuw fastfoodrestaurant in Leuven in het officieel blad van de KU Leuven, terwyl dit bedrijf wereldwijd symbool staat voor een sociaal en ecologisch rampzalig beleid, was in dit opzicht een blunder van formaat. Dat die advertentie verantwoord wordt als een gevolg van een gezond economisch beleid, zegt opnieuw veel over de enge invulling van de term 'economisch beleid'.

Een kritische reflectie over ons maatschappelijk bestel en over de manier waarop een sociaal beleid kan gevoerd worden, blijft duidelijk meer dan noodzakelijk: een ingesteldheid die studenten en studentenbeweging af en toe doet afstand nemen van datgene waarmee ze mee bezig zijn.

Pieter Vandekerckhove

Het zal wel weer choko zijn

(foto Karel De Weerd)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Horizontaal — 1 Jaarboekjes 2 Familiedid — Vervoermiddel — Japans bordspel 3 Raad — Verwarde, samenlevende massa, dot 4 Aziatische rivier — Brutaliteit 5 Schoeisel — Jongensnaam 6 Moeder van Maria — Latente vijandschappen tussen geslachten 7 Zwarte winterjas — Rubidium 8 Titel — Turkse titel 9 Lengtemaat — Dierlijk product — Zangstuk 10 Middel om de echtheid van iets vast te stellen.
Vertikaal — 1 Afrikaans land — Europeaan 2 Vrijheidsbeknotter — Vlaams plaatsje 3 Scherp werktuig — Lichaamsopening 4 Bijwoord — Grauwzwarte stof 5 Grieks eiland — Limonade 6 Gier — Wegens hun nut gehouden dieren 7 Vroegere geliefde van Claus — Nuttige 8 Ironie — Oppervlaktemaat 9 Kluitenbreker — Veerkracht, geestkracht 10 Zandheuvel — Strook om op te schaatsen.

Door Filip De Keukeleere

Tel.: 23.70.30
9 tot 22u.

ECO-COPY
Tiensestraat 118

Uitprinten van Uw
diskette op HP-Laser
600 Dpi. - Perfect!!

WP5.1-WPWindows
WP6.0-Excel-Quattro
MSWord-Corel Draw
Paradox

Kleuren transparanten

advertentie

Nieuwe voorstellen voor nieuwe problemen

Studieloan en basisinkomen

als oplossing voor

duale maatschappij

Op Sociale Raad wordt momenteel een discussie gevoerd rond studieloan en basisinkomen als antwoord op een aantal nieuwe maatschappelijke uitdagingen. Vooral de teruglopende demokrativering van het onderwijs en de stijgende werkloosheid vormen de aanleiding om de bestaande banen van de sociale zekerheid via deze alternatieven uit te breiden. De bestaande voorzieningen schieten immers duidelijk tekort om deze grote maatschappelijke uitdagingen aan te pakken.

Momenteel zijn er naar schatting 1,1 miljoen baanlozen en het ziet er niet naar uit dat er aan deze situatie op korte termijn verandering zal komen. Wel worden we overspoeld met allerlei tewerkstellingsinitiatieven, tewerkstellingsconferenties en -scenario's. Die zullen ongetwijfeld voor wat werk zorgen voor onderzoekers en joernalisten, maar als antwoord op de tewerkstellingscrisis lijken ze wel te kort te schieten.

Eigenaardig is dat heel wat stemmen opgaan om als oplossing voor de huidige tewerkstellingscrisis de werkloze strenger aan te pakken en hen sterker onder druk te zetten om een job te zoeken. Langdurige werklozen moeten worden geschorst, in nul voor een werkloosheidsuitkering moeten gemeenschapsdiensten gepresteerd worden, schoolverlaters verliezen binnenkort hun recht op wachtuitkering zo heet het. De jacht op de werkloze lijkt definitief geopend. Al wie niet werkt is een 'profiteur' en een 'luiertik'. Nochtans is het duidelijk dat bovenstaande uitspraken weigeren rekening te houden met het structurele karakter van de tewerkstellingscrisis. Door allerlei vormen van automatisering, miniaturisering en technische integratie, met de daaraan gekoppeld de productiviteitsstijgingen, is de totale hoeveelheid te presteren arbeidsuren gevoelig gedaald. Elk jaar wordt meer werk gedaan met minder arbeid. Zo is sinds 1969 ons Bruto Nationaal Product verdrievoudigd, terwijl het totale aantal arbeidsuren daarin met vijf procent. Dit is ook duidelijk te merken aan de cijfers van de jeugdwerkloosheid.

Het mag misschien verwonderlijk lijken dat in deze crisisperiode een aantal sociologen en economen pleiten voor een basisinkomen, een uitke-

ring in cash (van vijftien- tot twintigduizend frank) die van rechtswege en automatisch op geregelde tijdstippen aan elk individu wordt gegeven, zonder voorwaarden inzake geslacht, ras, leeftijd, arbeidsstatuut, gezinstoestand of andere inkomens. Het basisinkomen verschilt duidelijk van alle andere vormen van sociale bijstand die we tot nu toe kenden. Het is geen liefdadigheid, want het is geen willekeurige en vrijwillige gift. Aangezien niet nagegaan wordt wat je middelen zijn, verschilt het ook sterk van het bestaansminimum. Het is evenmin een sociale verzekering, aangezien je geen bijdragen moet betalen, en het is geen workfare, aangezien er geen koppeling met arbeidsplicht gemaakt wordt.

Verloning

Een van de fundamentele van een basisinkomen is de loskoppeling van arbeid en inkomen. Het inkomen zal voor de meerderheid niet langer enkel afhankelijk zijn van de loonarbeid die verricht wordt. Het wordt immers steeds duidelijker dat een fractie van de huidige arbeidstijd — bijvoorbeeld zo'n vijftien uur — volstaat om goed te leven. In deze visie heeft het geen enkele zin meer de maatschappij verder te baseren op loonarbeid en produktivisme, en moet er voorrang verleend worden aan sociale en culturele relaties en waarden.

Met een basisinkomen krijgt het individu de kans om zijn tijd autonoom te verdelen over loonarbeid en informele, autonome arbeid. Hij beslist zelf hoeveel hij — met loonarbeid — nog bovenop zijn basisinkomen wens te verdienen. Hij kan zich daarnaast ook inschakelen in allerlei vormen van zinvolle, autonome of vrij-

willige arbeid. Nu is het zo dat een deel van de mensen wel meer vrijwilligersarbeid zou willen doen maar dit niet kan, omdat ze moeten zorgen voor een inkomen. Anderen beschikken dan weer wel over de tijd, maar mogen niet omdat ze hun uitkering zouden kunnen verliezen.

De voorstanders van het basisinkomen zien een heleboel voordelen aan deze uitkering. Met een basisinkomen krijgt iedereen een leefbaar inkomen, waardoor de armoede een stuk effectiever bestreden kan worden. Momenteel wordt die armoede bestreden via het toekennen van bestaansminima. Deze uitkeringen moeten door de behoefte aangevraagd worden en de burokratie beslist vervolgens of ze uitgekeerd worden. Hierdoor zit controle en inbreuk op de privacy ingebakken in ons systeem van sociale zekerheid. Kansarmoedespecialisten wijzen er al geruime tijd op dat de aanvrager met het oude systeem eveneens in een armoedeval (unemployment trap) kan terecht komen: als hij werk zou vinden, dan moet dit netto meer opbrengen dan het bestaansminimum dat hij ontvangt, anders heeft hij er geen voordeel bij. Bovendien kan hij achteraf opnieuw zijn werk verliezen, waardoor hij dan opnieuw de uitkering moet aanvragen, wat een tijdje duurt, genoeg om in een schuldspiraal terecht te komen. Voor een behoeftige met een basisinkomen loont elke arbeid: iedere betaalde job is een netto-opbrengst. Zo'n behoeftige kan men ook moeilijk aanwrijven dat hij op de kap van de werkenden leeft: iedereen krijgt immers een basisinkomen.

Een basisinkomen heeft ook een niet te verwaarlozen effect op de arbeidsmarkt. Door een basisinkomen staan de laagstbetaalde werkzoekenden een stuk steviger bij het zoeken naar een baan. Ze zijn immers niet meer verplicht om elk baantje, hoe onaangenaam ook, te aanvaardden aangezien ze altijd kunnen terugvallen op hun basisinkomen. De werkgever wordt op die manier verplicht monotoon werk weg te automatiseren of er meer voor te betalen. Het basisinkomen heeft echter een omgekeerd effect: de verloning van aangenamer werk: aangezien iedereen sowieso reeds een basisinkomen heeft, zullen bepaalde mensen ook vlugger bereid zijn om een lager betaald nevenjobje op te nemen. Het inkomen dat ze daarmee verwerven komt immers supplementair boven het basisinkomen.

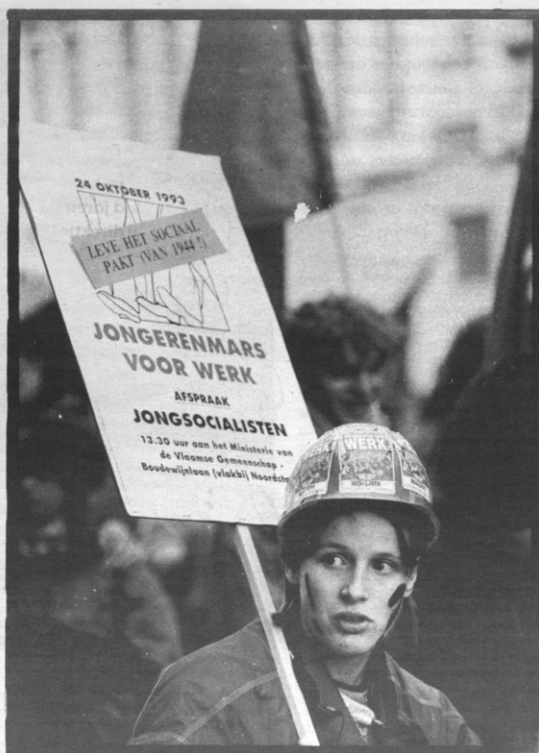
Ook op het vlak van de arbeidsverdeling en arbeidstijdverkortung mogen positieve effecten verwacht worden. Met een basisinkomen wordt het immers ook voor de laagstbetaalden mogelijk om financieel mee te doen aan arbeidsduurverkortung. In dergelijke gevallen heeft een basisinkomen overigens hetzelfde karakter als de tweede cheque zoals die in bepaalde vakbondsmiddelen werd ingevoerd (waarover Vets al berichtte in nummer 9 van deze jaargang).

Studieloan

Het basisinkomen als indirecte loonsubsidie zorgt er ook voor dat de startkosten voor kleine ondernemingen kleiner worden. Ook de alternatieve bedrijvigheid en bedrijven in zelfbeheer worden gestimuleerd door het basisinkomen.

Uit experimenten in de Verenigde Staten begin jaren '70 is gebleken dat de grote vrees bij het invoeren van een basisinkomen — niemand zal nog willen werken — alvast ongegrond is. In de praktijk bleek er maar in beperkte mate sprake te zijn van een vermindering van het arbeidsaanbod. Voor al vrouwen met kleine kinderen bleken gebruik te maken van een basisinkomen om hun job te laten schieten. Bij alle andere categorieën van werknemers en werknemers ging het om een terugloop van enkele procenten.

Een van de aanleidingen voor So-

Met het basisinkomen wordt dit geschiedenis. (foto Karel De Weerd)

ciale Raad vorig jaar om het basisinkomen aan te nemen was de constatering dat onze maatschappij politiek-economisch zo gestructureerd is dat ze resulteert in een duale samenleving die de democrativering compleet in de weg staat. Binnen die samenleving krijgt alles wat niet past in de groei-economie en iedereen die niet in een systeem van loonarbeid zit het etiket 'non-aktief'. Onze leefwereld wordt volgens die visie gekoloniseerd door het economisch systeem waarbij loonarbeid tot norm verheven wordt. Duidelijk tendens vind je terug in ons zich steeds nadrukkelijker te richten naar de eisen van de markt. Onderwijs wordt gezien als een investering in menselijk kapitaal, een investering die vooral moet renderen. De Leuvense Overkoepelende Kingorgani-satie (Loko) gereageerde vorig jaar reeds heel scherp tegen een dergelijke visie, die ook terug te vinden was in het Europees Memorandum voor het Hoger Onderwijs. Een dergelijke economistische redenering betekent immers een enorme versmalling van de doelstellingen van ons onderwijs, dat toch in de eerste plaats jongeren moet opvoeden tot kritische, autonome en wetende mensen.

Om deze tendens tegen te gaan, pleitte Sociale Raad vorig jaar voor een studieloan dat in een algemeen basisinkomen moet ingevoerd worden. Dit moet een creatief-leven toelaten en moet kaderen in een mentaliteitswijziging. De voordelen van het studieloan ten opzichte van een studiebeurs vertonen veel gelijkenis met die van het basisinkomen wanneer dit geplaatst wordt tegenover de klassieke sociale zekerheid.

Een studieloan wordt immers ook universeel uitgekeerd, alhoewel er hier meestal wel modaliteiten voorzien worden rond het voorwaarde-lijke karakter. Het is immers binnen ons huidig onderwijsstelsel niet mogelijk om iedereen trisser te voorzien van een studieloan dat de volledige kostprijs van zijn studies dekt. De demokrativering van het onderwijs zou ongetwijfeld zeer sterk gebaat zijn bij de invoering van een studieloan. De financiële drempels tot het hoger onderwijs, die nog steeds een belangrijke hinderpaal vormen tot een verdere demokrativering, worden door het invoeren van een studieloan volledig weggevoerd.

Minder vanzelfsprekend is het feit dat met een studieloan ook de sociaal-kulturele drempels afgebouwd worden. Die laatste drempels worden algemeen omschreven als "een mindere interesse voor hogere studies als resultaat van het sociaal-kultureel kader waarin iemand opgroeit". Sommige arbeidersgezinnen zien universitaire

of hogere studies als iets wat niet voor hen weggelegd is. Loonarbeid wordt door die mensen als een belangrijker doel beschouwd dan ontwikkeling tot kritische, geletterde burgers. Hun kinderen zullen dan ook minder geneigd zijn om hogere studies aan te vatten. Overigens is niet enkel de visie op studie of loonarbeid belangrijk voor die sociaal-kulturele drempels. Ook concepten als kultuur, waarden, enzovoort worden anders ingevuld door de verschillende sociale lagen van de bevolking.

Bezigheden

In een samenleving met basisinkomen in studieloan wordt de individuele autonomie heel sterk benadrukt. Zo wordt de financiële afhankelijkheid van de ouders een heel stuk afgebouwd, waardoor ook de studiekeuze vrijer wordt. Wat ouders dankbaarheid of respect noemen, wordt door jongeren niet zelden aangevoeld als een gedwongen conformiteit met zaken waar ze niet echt achter kunnen staan. De autonomie die verkeerend wordt bij het invoeren van een studieloan kan arbeiderskinderen stimuleren om de sociaal-kulturele drempels te overschrijden. Die jongeren zitten immers niet langer vastgeroet in het beperkte sociaal-kulturele kader van hun afkomst.

Studieloan en basisinkomen zorgen er bovendien ook voor dat de hoge muren tussen loonarbeid, autonome arbeid (vrijwilligerswerk) en studeren neergehaald worden en deze drie zaken voortaan gemakkelijker bekeken zullen worden als drie gelijkwaardige, zinvolle bezigheden.

In onze zeer snel veranderende samenleving is het tenslotte eveneens zeer belangrijk dat studeren niet louter beschouwd wordt als een bezigheid voor jongeren onder de vijftien-twee. Een continue bijscholing -- op welke manier dan ook -- zal noodzakelijk blijken. Op tal van ministeries worden momenteel ingewikkelde procedures uitgedokterd om onder andere leerkrachten, hooggekwalificeerde bedienden en medische beroepen te laten bijscholing te volgen. Met studieloan en basisinkomen zouden alvast die problemen voor een stuk van de baan zijn.

Pieter Vandekerckhove

Op woensdag 16 maart organiseert de werkgroep Groene Economie een debat rond basisinkomen met Jef Maes (ABVV), Wilfried De Vlieghe (Agalev) en Walter Van Trier (Ufsia). Moderator is Geert Vandenberghe van het Instituut voor Politieke Ekologie. Het debat gaat door in de Kleine Aula in het Maria-Theresiakollege en is gratis.

WordPerfect
BELGIUM

advertentie

Licentieovereenkomst Universitair Rekencentrum - WordPerfect

Op 25 januari 1994 heeft het Universitair Rekencentrum met WordPerfect een educatie licentie-overeenkomst afgesloten.

Wat biedt deze overeenkomst?

Dank zij deze campusicentrie kunnen alle afdelingen, diensten en aanverwante instellingen via de universiteit, via het Rekencentrum, op een soepele, eenvoudige en goedkope wijze de diverse WordPerfect producten aankopen. Op die manier kan elk WordPerfect produkt op een volstrekt legale manier binnen de KU Leuven worden gebruikt ook door de regelmatig ingeschreven studenten binnen hun studieactiviteiten. Met vermelding van het licentie-nummer kan elke gebruiker ook gratis beroep doen op de telefonische support van WordPerfect.

De te verkrijgen licentie is "multi-platform" en "multi-lingual". Dit wil zeggen dat de programma's voor alle beschikbare platforms (besturingssystemen DOS, Windows, OS2, Mac, UNIX, DG, VMS, NeXT) te verkrijgen zijn in alle beschikbare talen.

Men kan ook bijkomend een onderhoudscontract afsluiten voor één of meerdere opeenvolgende jaren waardoor men gratis kan upgraden.

Een paar praktische voorbeelden:

Een WP 6.0 licentie kost 965 fr., een WP Presentations kost 920 fr. Een WP onderhoudscontract over meerdere jaren kost per jaar 485 fr. Dit zijn netto prijzen BTW inbegrepen.

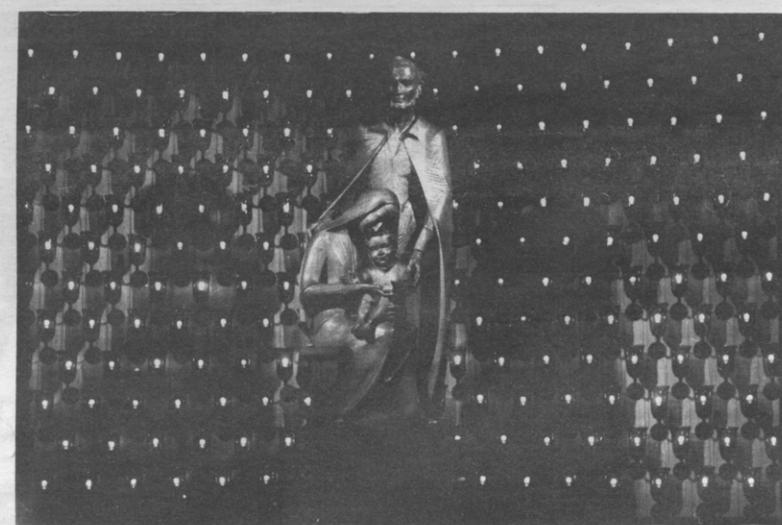
Een prijsverzicht en meer inlichtingen kunt u bekomen in de PC-shop van het Universitair Rekencentrum, 016/28.66.11, toestel 2201.

In de eerste 'Onze Alma Mater' van dit jaar verschenen de resultaten van een enquête die peilt naar de religieuze houding van de Leuvense studenten. Het blijkt alvast dat het aantal gelovigen en kerkgangers nog tamelijk hoog ligt, terwijl de inhoud die aan dat geloof gegeven wordt nogal vaag blijft.

Het onderzoek gebeurde op verzoek van de Universitaire Parochie en werd afgenomen bij studenten van verschillende leeftijden en studierichtingen in het begin van het academiejaar '90-'91. Er werd een steekproef van 1000 studenten beoogd om een representatief beeld te krijgen van de religieuze waardebeleving. Omdat men verwachtte dat slechts de helft van de studenten de moeite zou doen om de 44 bladzijden lange enquête in te vullen en terug te sturen, werden er 2000 studenten aangeschreven. Het bleek echter dat ruim 70 procent van de aangeschreven studenten reageerde, een cijfer dat de stoutste verwachtingen overtrof.

Vrouwen

Een eerste grote pijler van het onderzoek was de vraag naar de religieuze typologie van de studenten. Het blijkt dat bijna drie vierde (72,5%) van de ondervraagden zichzelf als gelovig, islamitisch, katholiek of kristelijk beschouwt. De enquête spreekt zichzelf in zekere zin tegen omdat bij de vraag naar het geloof in "een al dan niet persoonlijke God of een bovennatuurlijke werkelijkheid" slechts 68,5% positief antwoordt. De manier waarop de vragen geformuleerd zijn, zal wel een belangrijke oorzaak zijn van deze kleine inkomsequenties. Iets

(foto Karel De Weert)

Enquête over religieuze beleving bij Leuvense studenten

Een op drie lust wekelijkse hostie

meer dan een vijfde van de studenten noemt zichzelf agnost, ongelovig, ateiïst of vrijzinnig.

Opvallend is dat vrouwelijke studenten zich meer tot gelovige groepen rekenen dan mannen (79,9% versus 65,7%). Dit is een tendens die zich over het hele onderzoek voltrekt. De onderzoekers opperen de mogelijkheid dat dit te maken heeft met de specifieke sociale laag waaruit de Leuvense studenten afkomstig zijn. Uit andere, gelijkaardige onderzoeken bleek dat de verschillen tussen mannen en vrouwen op dit gebied heel sterk aan het vervagen zijn. Dat dit onderscheid hier wel nog duidelijk aanwezig blijft, zou misschien te maken kunnen hebben met het feit dat de sociale klassen waaruit de studenten stammen tamelijk hoog zijn en meestal nog tamelijk traditioneel. Daardoor zouden de klassieke verschillen er nog meer aanwezig zijn. Een interessante en merkwaardige denkriching die wel nog om grondiger onderzoek vraagt.

Een andere pijler van de enquête was de vraag naar het huidige belang van religie. Opvallend is dat meer dan een derde van de ondervraagden godsdienst verbindt met begrippen als vooroordelen en discriminatie. Meer dan 40 procent zegt weinig aan te vangen met religie in het eigen leven. Als zingevend systeem is godsdienst dus teruggedrongen tot de meest persoonlijke levenssfeer. Heel opmerkelijk is dat voor bijna 30 procent van de studenten godsdienst meespeelt in de keuze voor een politieke partij.

Weesgegroeitje

Interessant is ook de vraag naar het belang van verschillende levenssferen. Het hoogst scoren de studies, de partner, de vrienden, de familie en de vrije tijd. Geloof en godsdienst staan onderaan, maar doen het toch nog beter dan politiek. Bij deze laatste ligt de mannelijke interesse nog altijd beduidend hoger dan de vrouwelijke.

Verder werd ook grondig ingegaan op de rituele dimensie van de godsdienst. Heel opvallend is het percentage van 30,3% studenten die minstens wekelijks naar de mis gaan. Als men daar nog de mensen bijtelt die maandelijks aan de zondagspraktijk trouw zijn, dan komt men tot het onwaarschijnlijk hoge aantal van 44,3% regelmatig praktizerenden. Dit is heel hoog in vergelijking met de praktijk van de jongvolwassenen in Vlaanderen. Voor de Leuvense studenten zou de misdienst in de eerste plaats een gelegenheid zijn om tot zichzelf te komen, maar ook het niet willen teleurstellen van de ouders en gewoonte spelen een rol.

Bij de andere sacramenten doet enkel de biecht het heel slecht. Twee studenten op drie kiezen voor een kerkelijk huwelijk en ongeveer driekwart voor een religieuze dienst bij het overlijden. Eenzelfde aantal staat positief tegenover het doopsel van eventuele kinderen. Een derde van de studenten gaat kaarsen branden in de kerk en

houdt vast aan het jaarlijkse akrisuisje. Ook is het zo dat één student op drie regelmatig bidt. Dit gebeurt dan hoofdzakelijk in de eigen intieme vertrouwe ruimte. Nogal evident lijkt dat "in aanwezigheid van kotgenoten, vrienden of vast lief heel weinig wordt gebeden." Of bidden gebeurt in losse relaties, wordt niet vermeld.

Parochie

De meeste ondervraagden vinden een aanpassing van de kerkelijke structuur noodzakelijk en staan positief tegenover de openstelling van het priesterambt voor vrouwen en het voortgaan van leken. Verder blijkt dat een kleine 60 procent van de vaders en zo'n 70 procent van de moeders godsdienst en geloof heel belangrijk vinden. Deze cijfers tonen duidelijk aan dat het rekruteringsveld van de KU Leuven grondig verschilt van de doorsnee Vlaamse bevolking, waar de cijfers beduidend lager liggen.

Tenslotte werd ook de Universitaire Parochie onder de loep genomen. Ongeveer een op tien kent UP niet, maar slechts 6% neemt deel aan haar activiteiten. Het hoge aantal misgangers zijn dus voornamelijk studenten die tijdens het weekend in de eigen parochie de dienst bijwonen. Het standje bij de inschrijvingen is het belangrijkste kanaal om UP te leren kennen, terwijl Veto en Campuskrant hier ook een belangrijke rol in spelen.

Niet alleen de grote respons op de enquête verwonderde de onderzoekers, bepaalde percentages lijken ook opmerkelijk hoog. Vraag is natuurlijk in welke mate de resultaten beantwoorden aan de werkelijke situatie. Van de 2000 aangeschrevenen zullen het vooral de studenten geweest zijn die zich in zekere zin aangesproken voelen door religie die op het onderzoek zijn ingegaan.

De tamelijk positieve resultaten betreffen de onderzoekers echter niet om vragen te stellen naar de toekomst toe. Uit het onderzoek bleek namelijk dat de religieuze houding vooral ingelepeld wordt van thuis uit en ook dat de kennis van de inhoudelijke aspecten van de godsdienst heel fel verminderd is. Dit zou ertoe leiden dat de kinderen van de ondervraagden minder met religieuze kwesties in de opvoeding gekonfronteerd zullen worden, zodat de neergaande trend die er al is tegenover de voorgaande generaties zich verder zal doorzetten. Maar voorlopig lijkt de K van de KU Leuven nog te overleven.

Henk Dheedene

Jeh habe es nicht gewußt.

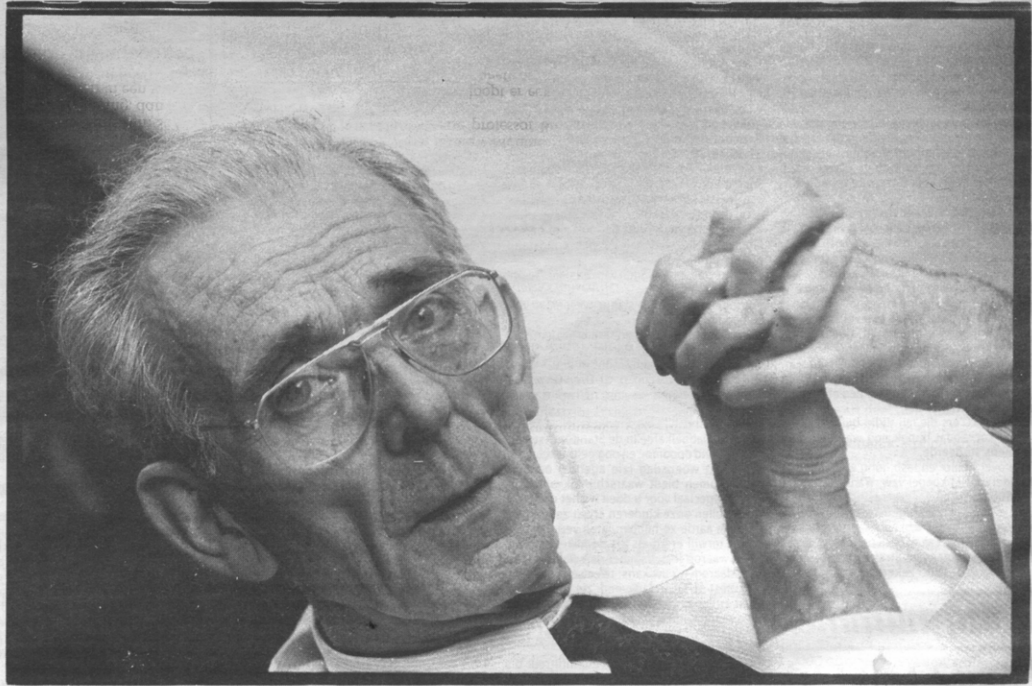
Als je het nu nog niet weet, wij zoeken nog steeds schrijvers, kartoenaars, DIP'ers en fotografen.

Het adres voor de afspraak is Veto, 's Meiersstraat 5.

Kennis van het Duits en ervaring zijn niet vereist.

Veto sprak met Herman Servotte (deel 1)

"Je moet blijven klappen"

Een man met grootvaderallures

(foto Karel De Weerd)

Professor Herman Servotte verlaat na drieëndertig jaar de afdeling Engelse literatuur. Volgende zaterdag wordt hem op een academische zitting het huldeboek 'Acknowledged Legislators' overhandigd, met opstellen over de Engelse letterkunde. Met Servotte gaat echter meer dan een deel van de Engelse literatuur in Leuven op pensioen. Hij was ook één van de oprichters van de Universitaire Parochie en vooral tien jaar vice-rector en voorzitter van de Raad voor Studentenvoorzieningen, in een periode waarin de studenteneisen van 1968 en omstreken structureel vorm hebben gekregen. In een eerste gesprek gaan we in op het universitair beleid. Volgende week volgen literatuur en religie.

«Vanuit mijn functie als geestelijke ben ik betrokken geweest bij gesprekken over de ver Vlaamsing van de Leuvense universiteit. Op basis daarvan heeft rektor De Somer me toen gevraagd vice-rector te worden, waar ik aanvankelijk behoorlijk weinig zin in had. Ik veronderstelde dat een vice-rector een vooral disciplinaire functie had, dat die de rol van de ouders moest overnemen en tuchtrefeket spelen. Grotendeels was dat in het verleden trouwens ook het geval geweest. Mijn vader vertelt steeds dat toen hij in de jaren twintig student was, de eerste vrouwelijke student naar de KUL kwam. Die werd de eerste weken telkens door een massa studenten aan het station afgehaald. De toenmalige vice-rector verbood haar vervolgens zich te laten afhalen door die jongens, iets waar zij zelf natuurlijk niets aan kon doen.»

«Er werd me door De Somer echter een takenpakket aangeboden dat me sterk interesseerde: het verzorgen van het materiële welzijn van de studentengemeenschap, gaande van de Alma's via cultuur tot het monitoraat. En de betrokkenheid bij de hoogste beleidsregionen van een universiteit is natuurlijk ook een aantrekkelijke faktor.»

Veto: *U heeft uw bewondering voor Pieter De Somer nooit onder stoelen of banken gestoken.*

Servotte: «Die man was zeer intelligent en zeer direkt. De Somer ging diskussies met studenten niet uit de weg maar ging integendeel recht op ze af als er weer een betoging plaats had. Indien nodig schold hij ze de huid vol, maar zonder rancune. Eks-studentenleider Paul Goossens schreef in zijn boek 'Leuven '68' of het geloof in de hemel' dat De Somer een gesprekspartner was die steeds een stap vooruit was op hun taktiek. Dat typeert hem inderdaad sterk.»

«Het is vanzelfsprekend steeds moeilijker af te lijnen in welke mate een persoonlijke inbreng, zoals die van De Somer, belangrijk is geweest in een maatschappelijke evolutie. Er was binnen de universitaire wereld vraag naar een Vlaamse en tegelijk internationale universiteit met meer inspraak voor professoren en studenten. Als een dergelijke stroming gekombineerd wordt met een leidinggevende iemand die die noden doortrekt, gebeurt er veel. De Somer begon rond Pasen te praten over zijn speech die het volgende academiejaar zou openen. «Wat zou je ervan vinden als ik eens over nukleaire ontspening zou spreken?» Aan zijn naaste medewerkers vroeg hij dan hun mening, en die werd erin verwerkt.»

Veto: *In 1985 was het meest opmerkelijke van het pausbezoek de toespraak van De Somer, die de paus duidelijk maakte dat de universiteit geen richtlijnen van Rome nodig had wat betreft het wetenschappelijk onderzoek. Een nogal Servotte-achtige speech.*

Servotte: «In die beroemde toespraak zijn er een aantal passages, ik vertel u niet welke, die effectief teruggaan op een suggestie van mij. Zoals kenmerk de openheid van de rektor bij beleidsvorming.»

Rede

Veto: *Met soms ongetwijfeld de nodige konflikten tot gevolg.*

Servotte: «Nee. De Somer streefde naar een vrij universitair instituut, ook tegenover de Kerk. Maar voor conflicten was hij veel te diplomatisch en te handig. Dat wil niet zeggen dat De Somer zijn mening niet durfde te uiten. Minister De Croo heeft hij ooit begroet als «Jozef II, de keizer-koster». En dan vroeg ik mij af hoe het toch mogelijk was dat niemand hem dat kwalijk nam.»

Veto: *De laatste jaren komen spanningen tussen studenten en de academische overheid regelmatig naar boven. Een goede verstandhouding is ver te*

zoeken. Wordt de erfenis van De Somer tegenwoordig niet stelselmatig afgebroken?

Servotte: «Dat zou ik niet durven zeggen. Van heel dichtbij maak ik het niet meer mee. De betrokkenheid van de studenten is trouwens ook iets teruggelopen. De studenten-medebeheerders waren in het begin van de jaren zeventig

«Ik denk dat als je het gesprek weigert, je enkel storm kunt oogsten.»

bitsige tegenstanders van de academische overheid. Die relatie is geleidelijk aan vriendelijker geworden. Konflikten verdwenen daarmee. Dat kwam dan niet doordat mijn houding veranderd was maar lag wel aan de meer open manier waarop studenten bij de universiteit betrokken werden.»

Veto: *Een duidelijk verschil met toen is de openheid die er was tegenover studenten, daar waar nu goede studentenbedoelingen op een blinde muur doodlopen.*

Servotte: «Ik denk dat als je het gesprek weigert, je enkel storm kunt oogsten. Ik heb ondervonden dat uiteindelijk, maar ik zeg dan ook uiteindelijk, studenten voor rede vatbaar zijn. Het zijn allemaal intelligente jongens en meisjes, anders zouden ze hier niet zitten. Als iemand iets afschiet, is er toch wel iemand anders voor rede vatbaar. Redelijkheid is essentieel voor beide partijen. Veel hangt ook af van het temperament. Wanneer De Somer gevraagd werd een petitie te ondertekenen, deed hij dat altijd, onder het motto 'wat kan dat nu geven'. Dat is geen houding die je bij alle rektoren zult aantreffen. Anderen stellen zich er direct morele vragen bij. Je moet in ieder geval blijven klappen.»

«Ik kan me niet uitspreken over het feit of het gesprek nu al dan niet door het rektorat gewelgerd wordt. Zou dat echter het geval zijn, dan betreur ik dat.»

Veto: *Niet alleen in het bestuur maar ook in het dagelijkse academische leven is er een gebrek aan communicatie tussen student en prof. Het academisch personeel en profen in het bijzonder mogen nog zo smeken om meer actieve medewerking van de studenten, zelf trekken ze zich maar al te graag terug in de eigen kring.*

Servotte: «Ik geef je daar gelijk in. Als ik bijna niet naar het Stuc ga, is het wel omdat de banken er zo hard zijn. Soms heb ik ook elke week een vergadering, dan heb je die ene vrije avond niet veel zin in een volgende uitstap.»

«Daar komt nog bij dat de Vlaming zo enorm bedeesd is. Toen ik, en dat is dus al lang geleden, nog aan Waalse studenten les gaf, kwamen die na elke les wel enkele vragen stellen. Als je nu vraagt of er nog opmerkingen zijn, zal daar enkel op geantwoord worden als er een Waal of een Nederlander in de zaal zit. De bedeesdheid

heeft te maken met het Vlaamse opvoedkundig systeem dat in hoge mate gericht is op eerbied voor de professor en herhalend van wat die gezegd heeft. Als ik een student de vraag stel een door mij vooraf geanalyseerde tekst te bespreken, kijkt die eerst naar zijn notities en niet naar de tekst. Dat ze naar die tekst moeten kijken, krijg ik er moeilijk in. Waarschijnlijk zou op actieve medewerking gericht onderwijs in kleinere groepen een vruchtbaardere aanpak zijn. Ook efficiënt is, zo weet ik uit ervaring, je oordeel op het einde van het jaar laten afhangen van de medewerking in de les. De participatie vaart er wel bij. Aan een universiteit moet je die dingen leren. Welke germaant gaat nu iets onthouden over Virginia Woolf. Dat is ook niet relevant. Wel belangrijk is het leren om te leren.»

«Ook de leeftijd speelt in dat contact tussen universitair personeel en student een rol. In het begin van de jaren zestig, werden eksamens van de eerste licentie afgelegd in de tweede. In de paasvakantie konden we dan met de studenten op reis naar Engeland. Je kaartte bijgevolg met die mannen, je waste je in dezelfde ruimte, deed mee de afwas en deelde zelfs met hen het bed. Ja, ik heb ooit met een mannelijke student in één bed de nacht doorgebracht. Die opstelling verdwijnt naarmate je ouder wordt. Als de grootvaderallures er zijn, komt ze terug.»

Bindmiddel

Veto: *Het leren om te leren is iets wat vooral in de humane wetenschappen centraal staat. En net die worden in het universitair beleid eerder nog dan als academische als sociale sector beschouwd.*

Servotte: «Wie goed kan lezen en schrijven, heeft een instelling die hem verder kan brengen in zijn verdere carrière, niet alleen in het onderwijs maar ook in de financieel-ekonomische wereld. De instelling is belangrijker dan de parate kennis. Als je daarenboven nog toont dat je over communicatieve vaardigheden beschikt, kan ik mij moeilijk voorstellen dat er geen job op je te wachten ligt. Mensen die preses zijn geweest, hebben mijns inziens vaak dat ietsje meer. Ze hebben er blijk van gegeven vaardigheden te bezitten als het omgaan met anderen. Zo iets is toch essentieel.»

Veto: *U hebt meermaals gepleit voor een bredere basisopleiding en een gespecialiseerder onderwijs op doktoraatsnivo.*

Servotte: «Vroeger had iedereen van Humane Wetenschappen samen les, waardoor een humane basisvorming kon gerealiseerd worden. Dat is kapot gemaakt door de specialiseringsdrift. Het gevolg was dat de universiteit niet meer wist wat moest gegeven worden in het vijfde jaar, bijvoorbeeld in rechten. Tot voor kort stelde dat niet veel voor, het was leeg. Hetzelfde voor psychologie en pedagogie, ook daar werd men door overspecialisering met een inhoudsloos jaar gekonfronteerd. Een maatschappij heet behoeft aan een groep van mensen die eenzelfde taal spreken en als bindmiddel kunnen functioneren. Zo iets verandert indien maatregelen die versnippering in de hand werken, genomen worden.»

Oprichting

Veto: *Uw betoog enkele jaren geleden in de Campuskrant, waarin u benadrukte dat humane wetenschappen niet enkel in categorieën van geld vallen te denken, werd u ook binnen de fakulteit Letteren niet door iedereen in dank afgenomen.*

Servotte: «Maar velen zijn me er ook in bijgevallen. Het is godgeklagd dat wetenschappelijke activiteit blijftbaar steeds uitgedrukt moet worden in financiële termen. Wanneer andere leden van het academisch personeel informeren naar de werking van het departement Literatuur, is de vraag niet de kwaliteit van het onderwijs, wel in hoeverre we erin slagen bijvoorbeeld met bedrijven samen te werken. De eerste taak van een akademikus bestaat uit kennisoverdracht naar studenten. Hij of zij moet het evenwicht zoeken tussen die eerste opdracht en wetenschappelijk onderzoek. Wie hoofdzakelijk een lesgever is, hoort volgens mij dan ook in de kandidaturen thuis. Een wetenschapper kent zijn plaats in de licenties.»

Veto: *In uw artikels heeft u vaak het universitair gevecht aangebonden met die aanstormende utilitaristen. Een verloren strijd?*

Servotte: «Ik geloof inderdaad dat we niet genoeg gevochten hebben.»

Jeroen Overstijns

'Acknowledged Legislators. Huldeboek Herman Servotte.' Uitgeverij Pelckmans, Kapellen, 850 fr. voor 23 opstellen over Rushdie, T.S. Eliot, Beckett, Sterne en anderen die u wellicht iets te zeggen hebben.

Pensioensfeestje klein maar fijn

Rond de uitreiking van het huldeboek 'Acknowledged Legislators' heeft de afdeling Engelse Literatuur volgende zaterdag een namiddag op nivo georganiseerd. Germanisten et les autres aanhoren met gespitste oren, en dat vanaf half drie, een poëzievoordracht door de kritikusdichter Andrew Motion, ons eigenlijk onbekend. Zeker de moeite waard is de lezing die de Nederlandse professor Bronzwaar (KU Nijmegen) daarna geeft over Servotte en de Engelse poëzie.

In Oxford loopt er een prof rond die Gordon Dennis heet en meer dan waarschijnlijk een abonnement heeft op het traject Oxford-Leuven. Dat vermoeden wordt gevoerd door de frequentie waarmee deze Angelsaksische akademikus opduikt tijdens lessen Engelse Literatuur. Ook zaterdag is het weer raak. Dennis zal een formidabel address richten tot de gevierde. Waarna deze laatste het huldeboek zal overhandigd krijgen uit handen van samensteller en mede-auteur Orwin De Graef. En dan is er receptie.

U betaalt niets voor dit alles, maar moet wel naar het Erasmushuis komen.